

СЫПІВАНИК

УКРАЇНСЬКИХ
СІЧОВИХ
СТРІЛЬЦІВ

СЪПІВАНИК УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

ВІДЕНЬ 1918.

Заходом „Артистичної Горстки“.
Накладом „Центральної Управи Українських
Січових Стрільців“.

Не плачем а мечем!

ОЕИ.

1. Ще не вмерла Україна.

Величаво.

М. Вербицький.
П. Чубинський, С. Данилович.

The musical score consists of five staves of music in common time, treble clef, and a key signature of one sharp. The lyrics are written below each staff in a cursive script. The first staff starts with a forte dynamic. The second staff begins with a piano dynamic. The third staff starts with a forte dynamic. The fourth staff begins with a piano dynamic. The fifth staff starts with a forte dynamic.

Ще не вмерла Україна і слава і во — пя
Ще нам бра — тя мо-ло-дії у-сміхнеться до-ля.
Згинуть на - ші во- роженьки, як роса на сонці,
За-пану-єм і ми братя у своїй сто-рон — ції.
Ду-шуті-ло ми поло — жим за нашеу свобо — ду,
І покажем що ми бра — тя козацько-го ро-ду!

1. Ще не вмерла Україна, і — слава, і воля,
Ще нам, братя молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
Запануєм і ми, братя, у своїй сторонці.
Душу, тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, братя, козацького роду.
2. Станем, братя, в бій кріавий від Сяну до Дону,
В ріднім краю панувати не дамо нікому.
Чорне море ще всміхнеться, дід Дніпро зрадіє,
Ще у нашій Україні доленька наспіє.
Душу, тіло ми положим . . .

3. А завзяте, праця іцира свого ще докаже,
Ще ся волї в Україні пісонька розляже.
За Карпати відобеться, згомонить степами,
України слава стане поміж народами.

Душу, тіло ми положим . . .

2. Не пора, не пора.

Величаво. Ходою.

Д. Січинський.
І. Франко.

Не по-РА, не по-РА, не по-РА, — Москад-

ле- ВІЙ Ля-ХО - ВИ слу- жить. — До-вер-

ши-лась У-КРА - Ї - НИ КРИВДА СТАРА, НАМ ПО-

РА для У-КРА - Ї - НИ жить. —

1. Не пора, не пора, не пора
Москалеви й Ляхови служить!
Довершилась України кривда стара, —
Нам пора для України жити!

2. Не пора, не пора, не пора
За иевигласків лить свою кров
І любити царя, що наш люд обдира, —
Для України наша любов.

3. Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Най пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймось прапор!

4. Бо пора се великая єсть:
У завзятій, важкій, боротьбі
Ми поляжем, щоб волю і славу і честь,
Рідний краю, здобути тобі.

3. Ми гайдамаки.

Ходю.

О. Маковей.

Mi гайда- ма-ки, ми всі одна- кі, ми не-на-
ви-дим во- роже ярмо Йшли ді-ди на му-ки
підем і правнуки, ми за на-род жи-те своє да-мо!

1. Ми гайдамаки, ми всі одинакі,
Ми ненавидим вороже ярмо;
Йшли діди на муки, підуть і правнуки,
Ми за народ жите своє дамо.
2. Не тіш ся, враже! сотня поляже,
Тисяч натомісьць стане до борби.
За чорну зневагу складали присягу
Вести борбу поневолені раби.
3. Наша присяга: Бог, честь, відвага,
Воля Вкраїни, кривджених добро.
Ними ся клянемо, пок живі будемо,
Ломить, палить кайдани і ярмо!
4. Пірвем кайдани, які тирани
Кріпше і кріпше сковують що дня,
Бо ми гайдамаки, як один, одинакі,
Не боїмось куль, ножів ніг огня.

4. Ой, у лузії червона калина.

Ходою.

Народна.
С. Чарнецький.

The musical notation consists of six staves of music. The first five staves are in common time (indicated by 'C') and the last staff is in 3/4 time (indicated by '3/4'). The key signature is one flat (B-flat). The lyrics are written below each staff. The first four staves contain the same lyrics: 'Ой у лузії червона калина похилила ся Чогось наша славна Україна зажурила ся.' The fifth staff continues with 'А ми тую червону калину підіймемо,' and the sixth staff concludes with 'славну Україну гей, гей розвеселимо!' The music features various note values including eighth and sixteenth notes, and rests.

1. Ой, у лузії червона калина похилила ся,
Чогось наша славна Україна зажурила ся.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!
2. Машерують наші добровольці у кріавий тан,
Визволяти наших Українців з московських кайдан.
А ми наших братів-Українців визволимо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!
3. Гей, у полі ярої пшенички золотистий лан,
Розпочали Стрільці Українські з Москалями тан!
А ми тую ярую пшеничку ізберемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

4. Як повіє буйнессенський вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні Січових Стрільців,
А ми тую стрілецьку славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

5. А звідси гора.

Мірно.

Народна.

А звідси го-ра, звідти дру-га-я
 Межи тими го-ро-нь-ка-ми яс-на-я зо-я.

1. А звідси гора, звідти другая,
Межи тими гороньками ясная зоря.
2. Я собі гадав, що зоря зійшла,
А то моя дівчиночка по воду вийшла.
3. А я за нею, як за зорею,
Полем, полем сивим конем аж до Дунаю.
4. „Дівчино моя, напій ми коня.“
„Не напою, бо ся бою, бо ще не твоя.“
5. „Як буду твоя, напою ти два
З студеної керниченьки, з нового ведра.“

6. Бо війна війною.

Мірно.

Обозова пісня.

Л. Лепкий.

Bo vij — na vij — no — ju, u — xa — xa,
В сім бо — жа си — ла, у — ха — ха.,
Як не за — бе те — бе. остра ку — ля
то қо — пи — том за — містъ қулі бе қо — би — ла ла

1. Бо війна війною,
В всім є Божа сила;
Як не забе тебес гостра куля,
То копитом замісьць кулі вбє кобила.
2. Або не дай, Боже,
Як заснеш на возі,
Злетиш, впадеш, впадеш тай забеш ся,
Впадеш з воза тай забеш ся на дорозі.
3. А що ще найгірше,
Прийдесь погибати,
Бо не можна собі тої ради
І з жінками і з дівками ради дати,
4. Кажуть: Прийді, стрільчику,
Дам масла, сметани,
Прийди, прийди мене потішати,
Як лиш ясне сонце згасне, ніч настане.
5. Ой, так то в обозі
Вік свій коротаєш;
Куди підеш, бідні молодиці,
Молодиці і вдовиці потішаєш.

6. Попереду Цяпка,
Під ним кінь дрімає,
А як гляне, в дівчат серце вяне,
А як глянє, серце вяне, страх збирає.
7. Попереду Цяпка
В мапу поглядає,
Чи далеко славна наша кадра,
Чи далеко славна кадра, всіх питає.
8. А позаду сотник
Руками махає,
Чи далеко славний город Київ,
Чи далеко город Київ, всіх питає.
9. Ой, нема тут, сотнику,
Ой, нема тут ладу,
Раз ідемо просто на Вкраїну,
Раз ідемо на Вкраїну, раз до заду.

7. Бють лїтаври гучні.

Мірно, а рішучо.

Т. Ярославенко
В. Пачовський.

БЮТЬ ЛІТAVРИ ГУЧНІ Я - СНІ СУРМИ ГРЕМЛЯТЬ, і - де

Січ ГРА - ють пол — ки як мо — ре. Буньчу -
decrease.

ки під - на - лись, хо — РУ — ГВИ ША — МО - ТЯТЬ че - РЕЗ

го — РИ і до — ли і бО — РИ. Січ і -

де! Січ і - де! Січ і — де! Стяг не - се, У - КРА -
cresc.

і — на встає, У - КРА - і - на гу - дре, У - КРА -

і - на клеко - че як мо — ре! Січ і - МО - ре!

1. Бють лїтаври гучні, ясні сурми гремлять,
Іде Січ, грають полки, як море,
Бунчуки піднялись, хоругви шамотяль
Через гори і доли і бори!

Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе,
Україна встає, Україна гуде,
Україна клекоче, як море!

2. Довбуш трубить з верхів: зруйнував цар нам Січ,
Ми втекли в сині гори з трубою ...
Двіста літ спали ми, — стрепенула ся ніч,
Ми зірвались і трубим: до бою!

Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе . . .

3. В нашій Січи давнії Запорожці встають,
Голос труб кличе: в лави ставати!
Ми стаєм, в бій ідем, перші стріли гудуть,
Заревуть в Україні гармати!

Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе . . .

4. На нас дивлять ся всі: наш Хмельницький Богдан,
Дорошенко, Мазепа, Виговський,
Всі гетьмани за нас, всі кріаві від ран,
Гей, Ляхи, і ти, царю московський!

Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе . . .

8. Верховино.

Повільно.

Микола Устиянович.

The musical score consists of ten staves of music in G major, 2/4 time. The lyrics are written below each staff in Ukrainian. The lyrics are:

Верхови но съвітку ти наш, гей, як у те-бе тут
ми-ло. Як іг-ри від пли - ве тут час,
свобідно, шумно, ве-се-ло. Ой не - ма то
кра-ю кра-ю, над ту верхо — ви — ну,
ко-би ми лиш по-гу — ля — ти хоч од - ну го-
ди-ну. Ой не — ма то кра-ю кра-ю
над ту верхо — ви — ну, ко-би ми лиш
по - гу — ля — ти хоч од — ну го — ди — ну.

1. Верховино, світку ти наш!

Гей, як у тебе так мило!

Як ігри від, пливе тут час,

Свобідно, шумно, весело.

Пане брате товаришу, ой, пара з нас пара!

Як пристанемо до Січи, буде панам вара!

2. З верха на верх, а з бору в бір

З легкою в серцю думкою,

В чересі кріс, в руках топір,
Буяє легінь тобою.

Тече вода зпід города попри нашу хату,
Підем завтра, пане брате, на січове свято.

3. Ей, що ми там Поділя край!
Нам полонина Поділе,
А бори — степ, ялиця — май,
А звіря голос — весілє!

Ой, дівчино, дівчинонько, не запишній губи,
Як січову ленту вберу, то мене полюбиш.

4. Не вабить нас баришів лесть,
Коби лиш порох та цівка,
У Бога світ, у людий честь,
Та овець турма, сопівка.

Пане брате осавуле, постав нас до звіту,
Піде слава козацькая по цілому світу.

5. Та коби пирс хребет із від
І медвідь шибнув лісами,
Завіяв юг, заграв Бескид,
Черемош гукнув скалами.

Ой, ти батьку отамане, піднеси булаву,
Щоби стали козаченьки у одную лаву.

6. То ми то час, то ми то піснь,
Молодче, нуже в простори!
Овечці сплав з кучерей пліснь
І далі, далі на гори!

Ой, затруби, сурмаchen'ky, в сурму голосненько,
Най зрадуєсь засмучене козацьке серденько.

7. Літом цілим, чи ніч, чи день,
Хлопці гуляють там наші;
Свобідна там вода, огень,
Доволі ліса і паші.

Шумить вітер в Чорногорі лісами, лісами,
Як пристанемо до Січи, станем козаками.

8. Там пан не клав ланцюгом меж,
Ворог не станув стопою:
Буйна там землі одеж,
Плекана пісень росою.

Ой, у лісі гриби, гриби, у лузі підпеньки,
А у Січи дівчаторнька самі румяненьки.

9. Там то бренить трембіти звук,
Щебече любо сопівка,
А як звіря завиє гук,
В челюсти плюне му цівка.

Ой, ти в Січи, дівчинонько, такась ми миленька,
Як у літі при роботі вода студененька.

Як у літі при роботі води ся напити,
Так з тобою постояти тай поговорити. —

9. Вже більше літ двістії.

Повільно.

Народна.

Вже більше літ двістії, як ко-зак вне-во-лі.

понад Дніпром ходить викликує долі Гей, вийди, вийди

із води, Визволь мене сер-денъко із бі-ди

1. Вже більше літ двістії, як козак в неволі,
Понад Дніпром ходить, викликує долі:
„Гей, вийди, вийди із води,
Визволь мене, серденъко, із біди.“

2. Не вийду, козаче, не вийду, соколе,
Хоть радаб, не вийду, бо сама в неволі:
Гей, у неволї, у ярмі,
Під московським караулом, у тюрмі.
3. Мене, молодую, козацькую долю,
Запродали в тяжку московську неволю:
Гей, у неволю, в кайдани,
Нерозумний ти, гетьмане Богдане.
4. Із ратищ козацьких серпи поробили,
А списи, шаблюки в кося поломили:
Деж наші коні, соколи,
Самі козаченьки, як орли?
5. Коні наші в плузі, а козак за плугом,
Мужик, виглядає за широким лугом:
Гей ти, козаче, покинь плуг
Тай на коня і на волю в Луг!

10. Вже бубон грає.

Ходою.

С. Воробкевич.

Musical notation for the song 'Вже бубон грає.' It consists of three staves of music in G major, common time. The lyrics are written below each staff. The first staff has lyrics: 'Вже бубон ГРА-Е ТРЕ-БА ВСТА-ВА-ТИ,'. The second staff has lyrics: 'ПАН СОТНИК КА-ЖЕ · МА-ШР-РУ-ВА-ТИ'. The third staff has lyrics: '· ТІРБОМ Т. Б... Т... Б.. Т.. ТІРБОМ Т. Б.. Т... Б... Т... Б... ТІР. БОМ.'

1. Вже бубон грає, треба вставати,
Пан сотник каже машерувати.

Тірбом, тірбом, тірбом, тірбом,
Тірбом, тірбом, тірбом, тірбом!

2. Бувай здорована, мила Вкраїно,
Не плач за мною, моя дівчино.

Тірбом, тірбом . . .

3. Через річенку, через болото
Подай рученку, моє золото.

Тірбом, тірбом . . .

4. Через річенку через биструю,
Подай рученку, най поцілую.

Тірбом, тірбом . . .

5. Не час журигтись, не час ридати,
Прийшла вже хвиля в бій виступати.

Тірбом, тірбом . . .

6. Свиснули кулі, гукли гармати,
Ой, Стрільцї, час нам слави добувати.

Тірбом, тірбом . . .

11. Взяв би я бандуру.

Вальсове темпо.

Віра Лебедова.

The musical score consists of five staves of music for a single melodic line. The key signature is A major (one sharp). The time signature is common time (indicated by '4'). The vocal line follows the lyrics:

Взяв би я — БАН — ДУ — РУ — НА — СТРО —
їв за — ГРАВ. — що — би го — лос пі —
сні до не — бес лу — НАВ — ни — вА —
ми во — да — ми по над лу — гів цвіт,
гей ле — тї — лаб пі — сня у да — лекий сьвіт.

1. Взяв би я бандуру, настроїв, заграв,
Щоби голос пісні до небес лунав,
Нивами, водами, понад лугів цвіт,
Гей, летілаб пісня у далекий світ.
2. Линула би пісня, мрій моїх дитя,
Між зневіру внес slab новий клич житя,
До борби кріпилаб за добро, красу,
За бездольний нарід, за справу святу.
3. Линула би пісня, гей той цвіт вишень,
Солодка, як мрія, палка, як огень,
А деб не торкнулась крайчиком крилець,
Там спливала радість до сумних сердець.

Лисоня

12. Гаразд, Горук!

Живо.

Семенови Горукови.

Стрілецька.

Га — РАЗД, Го — РУК і — ще Га —
РАЗД, ГА — РАЗД, ГА — РАЗД, ГА — РАЗД, ГА — РАЗД!

1. Гаразд, Горук, іще гаразд!
Гаразд, гаразд, гаразл, гаразд!
2. Горук веде свої ряди,
За Москалем йде до води.
3. Москалъ заздрів, що йде Горук,
Від Стрипи втіче, як зайчук.
4. Ножі, набої, кріс згубир,
Горук його за карк імив.
5. Гаразд, Горук, іще гаразд!
Гаразл, гаразд, гаразд, гаразд!

13. Гей, видно село.

Ходою.

Л. Лепкий.

The musical score consists of ten staves of music in G clef, common time, and 2/4 time. The lyrics are written below each staff in a cursive script. The first staff starts with 'Гей видно село — широ — ке се —'. The second staff continues with 'ло під го — ро — ю' and 'Гей там і — дуть стрілці'. The third staff has 'Сі — чо — ві — і' and 'Стрілці до бо — ю.'. The fourth staff begins with 'і — де, і — де військо —' followed by a melodic line above the staff. The fifth staff has 'хлопціж бо то хлопці — як со — ко — ли. Ха,'. The sixth staff continues with 'ха, ха, ха, ха. ха. ха. ха, ха, ха, Гей!'. The seventh staff starts with 'Дівчи — но, рибчи — но, чор — но — бринвко моя,'. The eighth staff has 'виїди, виїди. виїди, виїди чим боршій до вікна'. The ninth staff begins with 'Хлопціж бо то хлопці — як со — ко — ли!'. The tenth staff ends the piece.

1. Гей, видно село, широке село під горою.

Гей, там ідуть Стрільці, Січовії Стрільці до бою:

Іде — іде військо крізь широке поле,

Хлопці бо то, хлопці, як соколи!

Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!

Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,

Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржай до вікна,
Хлопціж бо то, хлопці, як соколи!

2. Гей, видно село, широке село під горою.

Гей, там ідуть Стрільці, Січовій Стрільці до бою:
Попереду йдуть старші отамани,
Хто охоту має, най йде з нами!

Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!

Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,

Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржай до вікна,
Хто охоту має, най йде з нами!

3. Гей, видно село, широке село під горою.

Гей, там ідуть Стрільці, Січовій Стрільці до бою.

А хто піде з нами, буде славу мати.

Ми йдем за Вкраїну воювати!

Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!

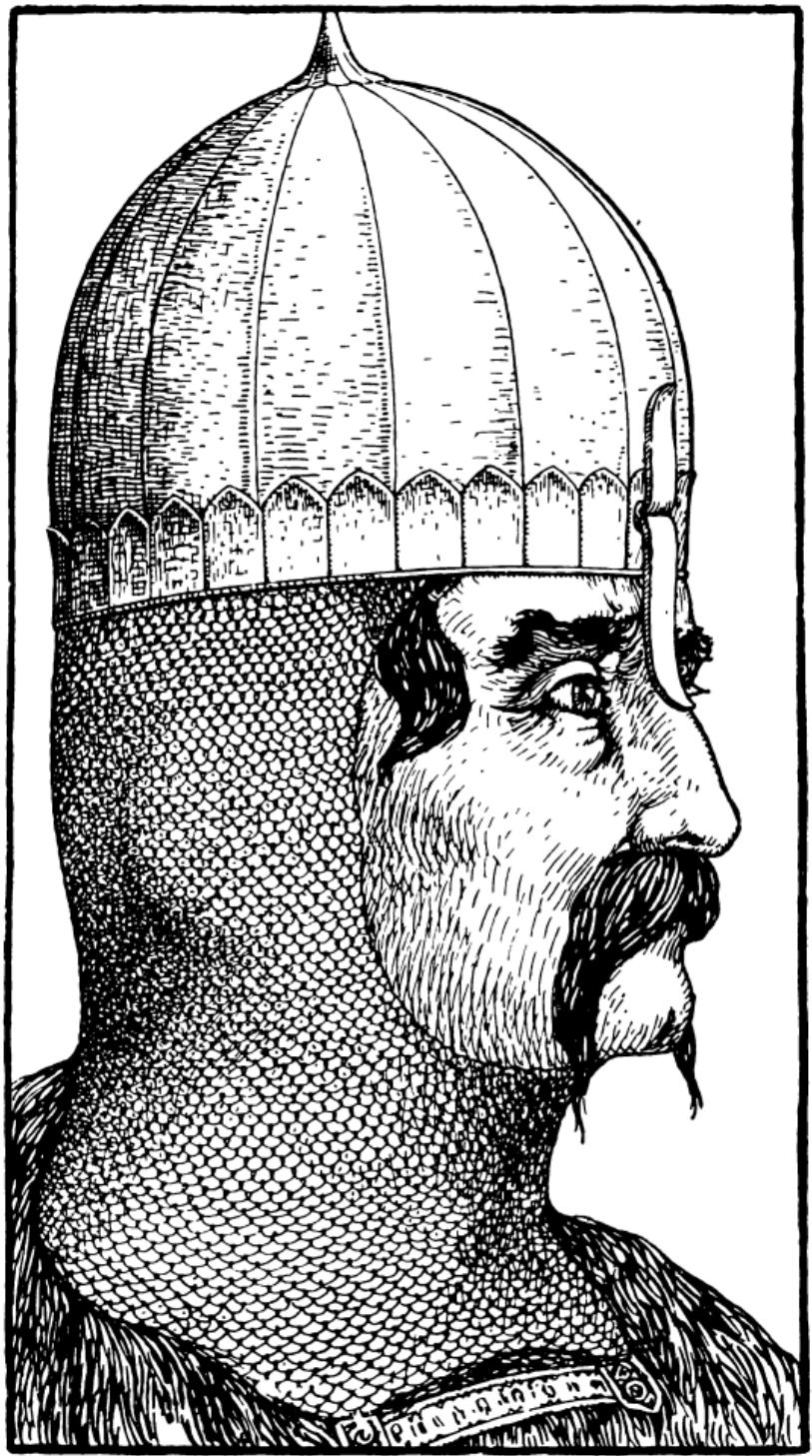
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,

Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржай до вікна,

Ми йдем за Вкраїну воювати!

ДНІПРО КОЛОД КІЄВА

Князь Святослав. Володів 960—972.

14. Гей, ви хлопці січовії.

Ходою.

Угорська мельдия
Сотник К. Гутковський 1914.

Гей ви хлопці сі - чо - ві - і раз, два, три,
вже ді - во - че серце млі - є раз, два, три,
съмілим кроком посту - пайте, всі до бо - ю поспі - шайте
раз, два, раз, два, раз, два, три!

1. Гей, ви хлопці січовії, раз, два, три!
Вже вороже серце мліє, раз, два, три!
На нішо ми не зважаймо,
Лиш наперед поступаймо.
Раз, два -- раз, два -- раз, два, три!
2. Попереду сотник іде, раз, два, три!
Він до пекла з нами піде, раз, два, три!
Бо він хлопець, як сметана,
Має рангу капітана.
Раз, два -- раз, два -- раз, два, три!
3. Перший четар, як та змія, раз, два, три!
Звуть го хлопці Гамалія, раз, два, три!
Другий четар, як дитина,
В нього личко, як малина.
Раз, два — раз, два — раз, два, три!
4. Третій четар-хлопець гідний, раз, два, три!
Любить нас, як батько рідний, раз, два, три!
А четвертий, не казати,
Любить нас, як рідна мати.
Раз, два — раз, два — раз, два, три!

15. Гей, зі Львова до Мукачева.

Ходю.

Стрілецька.

Гей зі Львова до Мукачева, з Мукачева
до Києва. Кождий те — є буде зна-ти
що значить Січових Стрілців за-чи — па-ти.

1. Гей, зі Львова до Мукачева,
З Мукачева до Київа, --
Кождий буде памятати,
Що не мож Українських Стрілців зачіпати.
2. На далекій скрізь чужині
І на славній Україні,
Кождий буде . . .
3. На Маківці, чи на Липі,
Над Дністром, чи вже на Стрипі,
Кождий буде . . .
4. Як Москаль нас нападає,
То розбитий все вертає, —
Кождий буде . . .
5. Клич, що знає наша лава:
Є українська держава, ---
Кождий буде . . .

16. Гей, гук, мати, гук.

Повільно.

Народна.

Гей гу́к ма-ти гу́к, де қо-за-ки йду́ть,
 і ве-се-ла-я та до-рі-жень-ка
 қу-ди во-ни йду́ть

1. Гей, гук, мати, гук,
 Де козаки йдуть,
 І веселая та доріженька,
 Куди вони йдуть.
2. Куди вони йдуть,
 Там бори гудуть,
 Поперед себе ворожу силу
 Облавою пруть.
3. Збирались єони
 Під рясні дуби;
 Тай не чекають на отамана
 На раду собі.
4. Отаман іде,
 Як голуб, гуде,
 А під білою та березою
 Головку кладе.
5. Отамане наш,
 Не дбаєш за нас,
 Ось і бач, наше товариство,
 Як розгардіяш.
6. Глянь, отамане,
 Вже день настає,

Ужеж наше та товариство
Коней сідлає.

7. Нехай сідлають,
Бог помагає,
Та вже щось мою та головоньку
Хмель розбирає.
8. Помруж я, помру,
Не нажив слави,
Бо немає мені далі бути
Батьком над вами.

17. Гей, за морем за широким.

З огнем.

С. Людкеві
О. Грицал

The musical score consists of eight staves of music in G major, common time. The lyrics are written below each staff in a cursive font. The lyrics are:

Гей за морем за широким разом нас судьба звела
Край далекий на чужиній
Лама чайникою вітчину дала. Але ми гетьманські
Діти тямим предків ко-заків. По над
Море над широке кличем до своїх бра-
тів. Як прийде ся стати разом, ми в Україну підадем.
Бо для Неї лиш на
світі Для України живем!

1. Гей, за морем за широким
Разом нас судьба звела,
Край далекий на чужиній
Нам за вітчину дала;

Але ми, гетьманські діти,
Тяжим предків козаків!
Понад море над широке
Кличем до своїх братів:

Як прийдеться стати разом,
Ми в Україну підем,
Бо для неї ми на світі,
Для України живем.

2. Хоч за морем ми далеко,
В нас український є дух!
Горду мрію він лелєє,
Над козацький лине луг!
Там престол нам засніє,
Встануть наші королі,
Ще добудемо ми слави,
Як у бій підемо всі.

Як прийдеться . . .

3. Ми Українці до скону,
В нас є сила козаків!
Не розлучать нас ні море,
Ні межі чужих країв!
Сонце всюди нам принесе
Подих нашої землі!
Клич ї ми все почуєм
І за морем в чужині.

Як прийдеться . . .

18. Гей, наступаєм ми, Стрільці.

Ходою.

Т. Ярославенко. Стрілецькі слова.

Гей насту-па-єм ми стрілці, че-рез гори,
Рі-ки, бо-ри, впо-пе-реk піль на ма-нівці
на-сту-па-єм ми стрілці. Гей всіх
ра-зом зби-раймо, си-лу на-шу єднай-мо
гей, гей, дальше враз, на У-краї-ни гаразд!

1. Гей, наступаєм ми, Стрільці,
Через гори, ріки, бори,
Впоперек піль на манівці,
Наступаєм ми, Стрільці.

Гей, всіх разом збираймо,
Силу нашу єднаймо,
Гей, гей, дальше враз,
На України гаразд!

2. Нас не злякає ворожня,
Проти крісів і шрапнелів,
В крузі гранатного огня
Україна нам одна.

Гей, всіх разом . . .

3. Гей, запорожський в нас звичай,
За Вкраїну до загину
Спільно працюй, борись, вмирай,
Най засяє щастем край!

Гей, всіх разом . . .

19. Гей, не дивуйтесь, добрії люди.

Ходою.

Народна.

The musical score consists of five staves of music in G major, common time. The lyrics are written below each staff. The melody is rhythmic, with many eighth and sixteenth note patterns. The lyrics describe a scene of destruction and loss in Sopokou.

Гей не ди - вуй - тесь до - бри - і лю - де,
що на Вкраї - ні по - вста - ло, Там за Да -
ше - вим, під Со - ро - ко - ю мно - жество Ля - хів про -
па - ло, Там за Да - ше - вим, під Со - ро -
ко - ю мно - жество Ля - хів про - па — ло,

1. Гей, не дивуйтесь, добрії люде,

Що на Вкраїні повстало!

Там за Дашевом під Сорокою

Множество Ляхів пропало.

2. Гей, Перебийніс просить немного,

Сімсот козаків з собою, —

Рубає мечем голови з плечей,

А решту топить водою.

3. Ой, пийте, Ляхи, води-калюжі,

Води болотянії;

А що пивали на тій Вкраїні

Вина та меди ситнії...

4. Дивують панки, вражії синки,

А що козаки вживають,

Вживають вони щуку рибаху,

Ще й саламаху з водою.

5. Ой, чи бач, Ляше, що наш Хмельницький
На жовтім піску відбив ся?
Од нас, козаки, од нас, юнаки,
Ніодин Ляшок не вкрив ся.
6. Ой, чи бач, Ляше, як козак пляше
На сивім коні горою!
З мушкетом стане, аж серце вяне,
А Лях од жаху вмирає.
7. Ой, чи бач, Ляше, що по Случ наше,
По Костянтю могилу,
Як не схотіли, забунтували
Та й утеряли Вкраїну.
8. Ой, та зависли Ляшки, зависли,
Як чорна хмара на Вислі;
Не попустимо Ляхів із Польщі,
Поки лиш нашої жизній.
9. Гей, ну, козаки, гей, та у скоки,
Та заберімо ся в боки:
Загнали Ляшків геть аж за Вислу,
Не вернуть ся й за три роки...

В вишколі У.С.С.

У.С.С.

20. Гей, нум, братця, до збруї.

Ходою.

Народна.

Гей нум братця до збруї на герц по-гу-ля-ти,
 Сла ви зя — лу — ча — ги,
 Ой чи пан чи пропав , вдруге не вми-ра-ти,
 Гей ну — мо до збру — і !

1. Гей, нум, братця, до збруї, на герц погуляти,
 Слави добувати,
 А чи пан, чи пропав, вдруге не вмирati,
 Гей! нумо до збруї!
2. Нам поможе святий Юр і Пречиста Мати,
 Слави добувати, . . .
3. Гей, гукнемо з гаківниць! Гукнемо з гармати,
 Слави добувати, . . .

21. Гей, Січ іде, красен Мак цвіте.

Ходоє.

Народна.
Іван Франко.

Гей Січ і — де, Кра сен мак цви - тє,
ко - му приkre на - ше ді - ло, нам во - но съвя тє,
ко - му приkre на - ше ді - ло, нам во - но съвя - тє

1. Гей, Січ іде,
Красен мак цвіте!
Кому приkre наше діло, —
Нам воно святе.
2. Гей, Січ іде,
Топірцями брень!
Кому люба чорна пітьма,
А нам ясний день!
3. Гей, Січ іде,
Мов пчола гуде...
Разом руки, разом серця,
І гаразд буде.
4. Гей, Січ іде,
Підківками брязь;
В нашій хаті наша воля,
А всім зайдам зась!

22. Гей, там на горі Січ іде.

Ходою.

Народна.
Клим Обух.

The musical notation consists of three staves of music in G major, common time, with a key signature of one sharp. The lyrics are written below the notes. The first staff starts with 'Гей' and ends with 'ма-ли-'. The second staff starts with 'но вий стяг не — се,' and ends with 'нашє славне'. The third staff starts with 'то·ва·ри·ство, Гей!' and ends with 'раз, два, три!'. The music features eighth and sixteenth note patterns, with some notes having stems pointing upwards.

1. Гей, там на горі Січ іде,

Гей, малиновий стяг несе,

Гей, малиновий, наше славне товариство,

Гей, машерує, раз, два, три!

2. Гей, на переді кошовий,

Гей, як той орел степовий,

Гей, малиновий, . . .

3. Гей, а позаду осавул,

Гей, твердий хлопець, як той мур,

Гей, малиновий, . . .

4. Гей, а по боках четарі,

Гей, то сторожі огневі,

Гей, малиновий, . . .

5. Гей, отамане, батьку наш!

Гей, веди, батьку, вперед нас!

Гей, малиновий, . . .

6. Гей, не заллє нас вражий вал,

Гей, бо з нас кождий радикал,

Гей, малиновий, . . .

7. Гей, молод хлопче, позір май,
 Гей, та до Січи приставай,
 Гей, малиновий, . . .
8. Гей, наша Січа дорога,
 Гей, як та мати, всім одна,
 Гей, малиновий, . . .
9. Гей, повій, вітре, з синіх гір,
 Гей, на прапор наш, на топір,
 Гей, малиновий, . . .
10. Гей, повій, вітре, зі степів,
 Гей, дай нам силу козаків,
 Гей, малиновий, . . .
11. Гей, дай нам силу й відвагу,
 Гей, Україні на славу,
 Гей, малиновий, . . .

23. Гей, там при долині.

Повільно.

М. Гайворонський.
 Р. Купчинський.

Гей там при до - ли - ні , гра -
 на - та - ми зри - тій ле - жить не від
 ни - ні сї - чо - вик за - би - тій.

1. Гей, там при долині,
 Гранатами зритій,
 Лежить не від нині
 Січовик убитий.

2. Його тіло біле
Від вітру сchorніло,
А личко розцвіле
Зіяло, змарніло.
3. Не заплаче мати
Тай над головою,
Не посадить мятину
На могилу твою.
4. Береза не зронить
Листків на могилу
І дзвін не задзвонить,
Не сповістить милу.
5. Не викує, брате,
Твоїх літ зазуля,
Закує з гармати
Ворожая куля.
6. Один бір заплаче
Нишком серед ночі
І ворон закраче,
Виймаючи очі.
7. Одні рано вранці
Вітри заголосять,
Вовки сіроманці
Кістки порозносять.
8. І кров по долині
Накриє мурава,
Но слава не згине —
Стрілецькая слава.

24. Гей, у полі черемшина.

Ходою.

Народна.
Клим Обух.

ГЕЙ у по-лі ЧЕРЕМШИ-НА зНЕЇ цВІ.—ТОК У-ПАВ,
ГЕЙ, гЕЙ! зНЕЇ цВІ—ТОК У-ПАВ.

1. Гей, у полі черемшина, з неї цвіт приупав,
Гей, гей! з неї цвіт приупав.
2. Машерують козаченъки, бо такий приказ впав,
Гей, гей! Бо такий приказ впав.
3. Подиви ся, моя мамо, у горішну кватиру:
Спускає ся „Січ“ преславна з гори на долину.
4. А мій милий, чорнобривий на переді сам іде
І ясною булавою всім прикази роздає.
5. За ним славне товариство, як той мак, як той мак,
Ніженьками вибиває в один тakt, в один тakt.
6. Межи ними пан хорунжий, хоругов, як той цвіт,
За нев підуть козаченъки аж за море на край-світ.
7. А преславний осавула чогось бров, насупив
І козацькі свої вуса аж за вуха закрутив.
8. Ой ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
А із нами козаками погарцюй, погарцюй!
9. Ой, ти славний осавуло, не вдавай ся в тугу,
Вийде слава козацькая з Великого Лугу!
10. Лиш ставаймо, милі братя, в один ряд, в один ряд
І наперед поступаймо, ані кроку назад!
11. Переймім ся, милі братя, братським духом новим
І за наше право стймо з огнем в груди святим.

12. А пропадуть вороженьки, мов туман, мов туман.
Українець в своїй хаті стане пан, стане пан.
13. І засяє нова зоря на весь край, на весь край
І від Тиси до Кубані стане рай, стане рай!

25. Горе приспало рідну хатину.

Ходою.

Болгарська.
С. Яричевський.

Го-ре приспало рідну хя-ти-ну, Недоля тисне
рід — ну Вкраї-ну. Марш, марш, добро-вольці враз,
РАЗ, ДВА, ТРИ, бо вже слушний час. Вперед!

1. Горе приспало рідну хатину,
Недоля тисне рідну Вкраїну.
Марш, марш, добровольці, враз,
Раз, два, три, бо слушний час. Вперед!
2. Гей же до праці, всі до роботи,
Горе-недолю нам побороти!
Марш, марш, . . .
3. Разом боротись, разом ставати,
Втікне недоля швидко із хати.
Марш, марш, . . .
4. Всім запалити світло просвіти,
Жаром завзяття духа загріти.
Марш, марш, . . .
5. Наша Вкраїна люба, всім рідна,
Стане твердиня сильна, свободна.
Марш, марш, . . .

26. Грають труби над Дністром.

Ходою.

О. Колесса.

Гра-ють тру-бы над Дні-стрем, Кро-ъжи-ва пли-
ве ру — слом, Славні Стрілці Сі - чо - ві - і.
Во-ро-гам не-суть по — гром, Гей, гей, гей, гей!
Мо-скалям не — суть по — гром Смерть, погром!

1. Грають труби над Дністром,
Кров жива пливе руслом,
Славні Стрілці Січовії
Ворогам несуть погром!
Гей, гей, гей, гей! — Москалям несуть погром.
Смерть — погром!
2. Понад Волинь грім гремить,
Галич вільний гомонить,
Гей! Коли ж озветься Київ? ...
Дніпро кровю зашумить?
Гей, гей, гей, гей! Дніпро море зчервонить ...
Зчервонить!
3. Ой, заграє в Лаврі дзвін
Радісно в цілий розгін ...
І воскресне Україна
Від хвиль Сяну аж по Дін!
Гей, гей, гей, гей! Аж до моря, аж по Дін,
Аж по Дін!
4. В крові Велит підросте,
Сила духа розцвіте

І заблісне над народом
Волї сяєво святе!
Гей, гей, гей, гей! Щастя сонце золоте!
Золоте!

27. Де Дніпро наш.

Жваво.

М. Вербицький.
В. Масляк.

De Dnipro nash ко — тить хви — лі,
рве стрімкі по — ро — ги, там краї — на
все зе — ле — на, славний край роз — ло — гий
Там козацтво ви — ро ста — ло, слави во — лі
до — бу — ва — ло, У — кра — і — но, У — кра — і — но
славний край ко — за — чий, У — кра — і — но
Ч — кра — і — но, славний край ко — за — чий

1. Де Дніпро наш котить хвилі, рве стрімкі пороги,
Там країна все зелена, славний край розлогий.
Там козацтво виростало, слави волі добувало,
Україно, Україно, славний край козачий.
2. Там, де Чорне море грає, Бог, Дністер хвилюють,
Де шляхами, де степами чумаки вандрують.

Там за народ і за віру ніс козак жите в офіру.
Україна, Україна, славний край козачий!

3. Там була і Січ лицарська, там були гетьмани,
Їх затятив Дон і Кубань, тямлять їх лимани!
Перед ними у Стамбулі крив ся Турок в Едикулі.
Україна, Україна, славний край козачий.
4. І нестало Запорожа, вже нема гетьманів,
Наці стежами України чути звук кайданів.
І мов сонця цвітка в полі, воскресеня жде і волі
Україна, Україна, славний край козачий.

28. Дівча в сінях стояло.

Ходою.

Народна.

Дівча всі — нях сто — я — ло,
На ко — за — ка мор — га — ло.
Ти ко — зя — че хо — ди мене вір — но лю би,
серце мо — е, серце мо — е!

1. Дівча в сінях стояло,
На козака моргало:
„Ти, козаче, ходи,
Мене вірно-люби,
Серце моє!“

2. „Ой, як мені ходити,
Тебе вірно любити?

В тебе батько·лихий,
В тебе батько лихий,
Серце мое!“

3. „Батька вдома немає,
Батько в коршмі гуляє,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое!“
4. „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе мати лиха,
В тебе мати лиха,
Серце мое!“
5. „Мами вдома немає,
На хрестинах гуляє
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое!“
6. „Ой, як мені ходити,
Тебе вірно любити,
В тебе миші лихі,
В тебе миші лихі,
Серце мое!“
7. „Коли мишай боїш ся,
На воротах повіш ся,
Ой, згинь! — пропади
Тай до мене не ходи,
Трястя тобі!“

29. До Самбора доріженька.

Ходою.

Народна.

До Самбора до - рі — жеңенька _____

— ка довга ши - ро — ченъ-ка. _____

я — ка довга ши — ро — ченъ-ка. _____

1. До Самбора доріженька,
Яка довга широченька.
2. Нею їдуть уланчики,
Самі молод-молодчики.
3. В руці правій шабля гостра,
В руці лівій узда проста.
4. А в кого мамця рідненька,
В того сорочка біленька.
5. А в кого мамці немає,
Та той стоять тай думає.
6. Сів, на коня похилив ся,
Своїй мамці поклонив ся.
7. Бувай же ми, мамо, здорова,
Бо я їду вже до Львова.
8. А зі Львова до Krakova,
Всюди біда воякова.
9. Возьми, возьми піску жменю,
Посій його на каменю.
10. Ой, як же той пісок зійде,
Тоді твій син з війни прийде.

30. Заграли тамбори.

Помірно з силою.

Т. Ярославенко.
М. Іурцеба.

The musical score consists of six staves of music in G major, 2/4 time. The lyrics are written below each staff in a cursive font. The first staff starts with a forte dynamic (f). The second staff begins with a piano dynamic (p). The third staff starts with a forte dynamic (f). The fourth staff begins with a piano dynamic (p). The fifth staff starts with a forte dynamic (f). The sixth staff ends with a forte dynamic (f).

За - ГРА - ли ТАМ - БО — РИ РОЗ - ВИ — лікъ пра-
 по - РИ СИ - НІ - ють як МО - РЕ СО - КІЛЬСКІ СТЯ-
 ги, лі - СА — МИ ЛА - НА - МИ бе пісня ГР-
 МА - МИ, у БІЙ З ВО - РО — ФА — МИ КО - ЗАЦЬКІ СИ-
 ни. У — КРА - і — ни ВО - ЛЯ і СЛА - ВА і
 до - ЛЯ до БО - Ю НАС ЗО - ВЕ, до БОЮ НАС ЗО-
 ве. У - ве.

1. Заграли тамбори,
 Розвились прапори,
 Синють, як море,
 Сокільські стяги:
 Лісами, ланами
 Бе пісня громами;
 У бій з ворогами,
 Козацькі сини!

України воля і слава і доля,
До бою нас зове! до бою нас зове!

2. Де око лиш гляне,
Знимають ся фани,
На фанах гетьмани
Й соколи-вірли:
За тими вірлами
Гетьманів шляхами
До бою рядами
Підемо всі ми!

України воля і . . .

3. І львина в нас сила,
Соколині крила,
Тюрма нї могила
Не здергить наш лет:
Ніхто нас не зломить,
Ніхто нас не спинить,
Бо клич нас єдинить:
Всі враз, все вперед!

України воля і . . .

4. Заграли тамбори,
Розвились прапори,
Козацтво, як море
Стягами пливє:
Де око лиш гляне,
Прапори і фани,
Лісами, ланами
Спів громом гуде:

України воля і . . .

Пісня на І. краєвий здвиг у Львов в 1911. р.

31. Засвистали козаченьки.

Ходою.

Народна.

Засвистали ко - за - ченъки впохід о пів -
но - чи Заплака - ла Ма - ру - сенька
сво - і ясні о - чи. — 0 — чи.

The musical score consists of three staves of music. The first two staves are in common time (indicated by 'C') and the third staff is in 2/4 time (indicated by '2/4'). The key signature is one sharp (G major). The vocal line starts with eighth-note pairs, followed by quarter notes and eighth-note pairs, then eighth-note pairs again. The lyrics are placed directly under the corresponding notes. The third staff begins with a single eighth note, followed by a sixteenth-note pattern, then another single eighth note, and finally a single eighth note.

1. Засвистали козаченьки
В похід з полуночі;
Виплакала Марусенька
Свої чорні очі.
2. „Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач, не журні ся,
А за свого миленького
Богу помоли ся.“
3. Стоїть місяць над горою,
Та сонця немає;
Мати сина в дороженьку
Слезно провожає.
4. „Прощай, милий мій синочку!
Та не забавляй ся!
За чотири неділеньки
До дому вертай ся!“
5. „Ой, рад би я, матусенько,
Скорійше вернуть ся, —
Та вже щось мій вороненький
В воротах піткнув ся.

6. Ой, Бог знає, коли вернусь,
В яку годину;
Приймиж мою Марусеньку
За свою дитину!

7. Прийми її, матусенько,
Всі ми в Божій волі,
Бо хто знає, чи жив вернусь,
Чи ляжу на полі?

8. Ой, не плачте, не журіть ся,
В тугу не вдавайтесь,
Заграв кінь мій вороненький,
Назад сподівайтесь.⁴

32. І шумить і гуде.

Ходою.

Народна.

I шумить і гуде дрібний до - щик і - де
ой, хтож мене моло-ду-ю тай до до-му про-ве-де,
ой, хтож мене моло-ду-ю тай до до-му прове-де?

1. І шумить і гуде, дрібний дощик іде:
А хтож мене молодую до домоньку проведе?
2. Розпізнав ся козак на солодкім меду:
„Гуляй, гуляй, чорнобрива, я тя домів заведу!”
3. Не веди ти мене, ой, прошуж я тебе,
Бо лихого мужа маю, буде бити мене.
4. На бік, хлопці, на бік, бо чорт мужа несе,
Як побачить мене з вами, його трястя потряссе.

- Ой, най же ним трясе, як вітер лугами,
А я собі молоден'ка погуляю з вами.
- І шумить і гуде, скрипка грає, бас реве,
Козак мовчить, а все знає, козак домів поведе.

33. Їхав стрілець на войноньку.

Ходою.

М. Гайворонський.
І. І.

Ї — хав стрілець на вой — нонь — қу,
пращав свою дівчи — нонь — қу. „Праща́й же любко
праща́й го-любко, я їду в чужу — сторо — нонь — қу

- Їхав стрілець на войноньку,
Прощав свою дівчиноньку:
Прощай же, любко, прощаі, голубко,
Я йду в чужу сторононьку.
- Подай, дівчино, хустину,
Бо як у бою загину,
Накриють очі темної ночі,
Лекше у гробі спочину.
- Лихі люди на силу
Взяли нещасну милу,
А серед поля гне ся тополя
Та на стрілецьку могилу.

КОРОЛЬ
ДАНИЛО.

Король Данило. Володів 1228--1264.

34. Кей ми прийшла карта.

Ходою.

Народна.

Кей ми прийшла карта на - ро - ку - вать.

СТАВЯ СВОГО НЕ - НЯ ПРО - СИТЬ ТАЙ БЛАГАТЬ:

„Ненюти мій не - ню вво - ли ме - ні во - лю

їди за мене служить на ту вой - ну.”

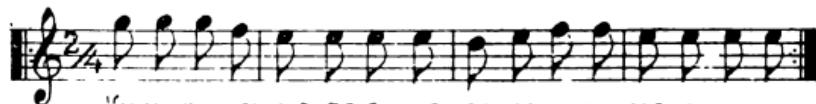
1. Кей ми прийшла карта нарокувать,
Став яного неня просить і благать:
Ненюж ти мій, неню, вволи мені волю,
Їди за мене служить на ту войну.

2. Гей, одна заплаче, бо я її брат,
А друга заплаче, бо я її сват,
А третя заплаче, бо плакати мусить,
Бо вона від мене перстень носить.

35. Кину կужіль на поліцю.

Ходою.

Народна.

Кину կужіль на поліцю, са - ма піду на вулицю,

Нехай կужіль уміші грувлять, қо - ли же хлопці люблять.

1. Кину кужіль на полицю,
Сама піду на улицю;
Нехай кужіль миши трублять,
Коли мене хлопці люблять.
2. Я нікого не любила,
Лише Петра тай Данила,
Грицька, Стецька тай Степана,
Вийшла замуж за Івана.
3. Полюбила панича
Петра Павловича,
Тай не знаю, що робить,
Чи покинуть, чи любить.
4. Полюбила гільтяя,
Гірка доля моя;
Я гадала, кучерявий,
В нього чуба нема!
5. Ти не піп, анї дяк,
Не цілуй мене так,
Нехай мене пощілує
Запорожський козак.
6. Так, так, моя доню,
І я так робила,
Свого мужа шанувала,
А хлопців любила.

36. Колиб мені Господи.

Ходою.

Народна.

Колиб мені Го — спо-ди не-ді-лі ді-
жда-ти, Колиб мені Го — спо-ди не-ді-лі ді-
жда-ти, Сю-ди ту-ди он ку-ди
не-ді-лі ді- жда-ти. жда-ти

1. Колиб мені Господи неділі діждати.

Сюди туди, он куди,
Неділі діждати.

2. То пішлаб я до роду гуляти,

Сюди туди, он куди,
До роду гуляти.

3. А у менеувесь рід богатий,

Сюди туди, он куди,
Увесь рід богатий.

4. Будуть мене часто частвуати,

Сюди туди, он куди,
Часто частвуати.

5. А я буду повну випивати,

Сюди туди, он куди,
Повну випивати.

6. Як поїду я до домоньку,

Сюди туди, он куди,
Та до домоньку.

7. Та не в хату, а під віконечко,
Сюди туди, он куди,
А під віконечко.
8. А свекруха та у печі топить,
Сюди туди, он куди,
Тай у печі топить.
9. А свекорко сирі бичі парить,
Сюди туди, он куди,
Сирі бичі парить.
10. А мій милий дитину колише,
Сюди туди, он куди,
Дитину колише.
11. Ой, ну, люлі, мале дитя, спати,
Сюди туди, он куди,
Мале дитя спати.
12. Пішла мати до роду гуляти,
Сюди туди, он куди,
До роду гуляти.
13. А ми підем її заганяти,
Сюди туди, он куди,
Її заганяти.

37. Козаченьку, куди йдеш?

Ходою.

Народна.

Ko za — чень — ку ку-ди йдеш? Не вже
 жа — лю не ма-єш? Ой нг плач же дів — чино
 не жу-рись, та до мо-го сер — денька ПРИГОРНИТЬ.

1. Козаченьку, куди йдеш?
 Невжеж жалю не маєш?
 „Ої, не плач же, дівчино, не журись,
 Та до мого серденъка пригорнись.“
2. „Я без тебе загину,
 Як ти підеш в чужину.“
 „Я верну ся, серденъко, в осени,
 Як упаде листечко з калини.“
3. Ждала, ждала дівчина навісна,
 Мина осінь і весна:
 Нема, нема козаченька та їй не чутъ,
 Злій люде, вороженьки вже кують.
4. А як жито зацвіло,
 Прийшла вістка у село:
 Не вертатись вже до тебе козаку,
 Заснув в степу він сердега до віку.

38. Лунає клич, луна грімкий.

З житем.

К. Вільгельм.
І. Лотоцький.

Лу — на — є қлич, лу — на грімкий Вле
ред, вле — ред у бій съя — тий, у
бій, у бій за рідний край, За *dolce*
на рід свій вряди ста — вай! У — кра — і — но спо —
кій — на будь, У — кра — і — но спо — кій — на будь,
твєрда мов сталь, мов сталь стрілецька грудь,
твєрда мов сталь, мов сталь стрілецька грудь!

1. Лунає клич, луна грімкий:

Вперед, вперед у бій святий!

У бій, у бій за рідний край!

За нарід свій в ряди ставай!

Україно! спокійна будь.

Тверда, мов сталь, стрілецька грудь!

2. Пройшли Дністер, Дніпро пройдем,

Не станем, поки не зайдем

На Дон і Донця береги

Й Кавказу гордії верхи.

Україно! спокійна . . .

3. І станем там, ми Січ нова,
Стрілецька Січ, кріпка, сильна
І муром там будем Тобі,
Україно, Стрільці Твої!

Україно! спокійна . . .

4. За муром сим безпечна Ти,
Дріжати будуть вороги,
Бо поки кріс у нас в руках,
В ворожім серці смергній страх,
Україно! спокійна . . .

15. Від трудів наших сильна Ти,
Україно, по всі віки.
Здобуде праця волі рай
І щастя квіт, краси розмай.

Україно! спокійна . . .

39. Ми всі хочем виплати.

Різко.

Пісня самохочотників.

Стрілецька.

Mi всі хо·чес·тв ви·пла·ти, ви·пла·ти, ви·пла·ти,
Mi всі хо·чес·тв ви·пла·ти ви·пла·ти ви·пла·ти!

1. Ми всі хочем виплати,
Годі довше чекати.

2. Кухар, де є менажа?
З того вийде образа.

3. Дай, шинкарю, нам пива,
Свіжого, як кропива.

4. А ми відси не підем,
Вступати ся не будем.

5. Вже нам досить розмови,
Ми хочемо промови.

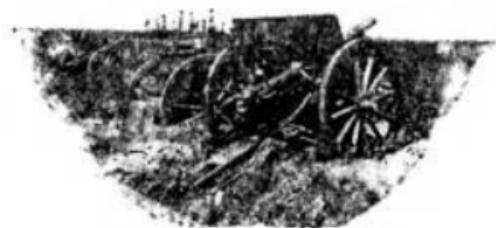
40. Набирали некрутіків.

Ходою.

Народна.

На бирали некрутіків в не-ді-леньку вран — ці,
гей, гей, гей, гей. вне-ді-леньку вран — ці.

1. Набирали некрутіків в неділєньку вранці,
Гей, гей, гей, гей! В неділєньку вранці.
2. Записали у салдати вдовиного сина,
Гей, гей, гей, гей! Вдовиного сина.
3. За ним іде дівчиночка, дрібними ридає,
Гей, гей, гей, гей! Дрібними ридає.
4. Поливайте доріженьку, щоб не курила ся,
Гей, гей, гей, гей! Щоб не курила ся.
5. Розважайте дівчиночку, щоб не журила ся,
Гей, гей, гей, гей! Щоб не журила ся.
6. Поливали доріженьку, та й курить ся курно,
Гей, гей, гей, гей! Та й курить ся курно.
7. Розважали дівчиночку, та й журить ся журно,
Гей, гей, гей, гей! Та й журить ся журно.

41. Наша славна Україно.

Ходою.

О. Нижанковський.

Наша славна У - КРАЇ - Но, ПРАБАТЬКІВСЬКА земле мила,
Ми за Тебе без упину мем боротись кілько сили. Кілько си ли.

The musical notation consists of two staves. The top staff starts with a treble clef, a common time signature, and a key signature of one sharp. It contains eight measures of music. The bottom staff starts with a bass clef, a common time signature, and a key signature of one sharp. It contains six measures of music. Two endings are indicated: I^{мр} and II^{мр}.

1. Наша славна Україно,
Прабатьківська земле наша,
Ми за тебе без упину
Мем боротись, кілько сили.
2. Дорога нам твоя слава,
В серцю нашім ти єдина,
Мила там, де степ широкий,
Мила там, де верховина.
3. Наша славна Україно,
В нас для тебе серце бєть ся,
Повитаєм долі днину,
Свобода тобі всміхнет ся.
4. Як ту землю не любити:
Таж за нею серце гине,
Ах для неї тільки жити,
Для вільної України.
5. Хоч гетьмани у могилі,
Ми для тебе ще живемо,
Ворог вбити тебе не в силі,
Геть гонить його будемо.
6. Ми тобі здобудем долю,
Краю рідний та коханий,
І прогонимо неволю
І розломимо кайдани!

42. Не зітхай, а працюй.

Ходою.

О. Залеський.
М. Романченко.

Musical notation for the song 'Не зітхай, а працюй'. The music is in G major, common time. The lyrics are written below the notes. The melody consists of three staves of music.

Не зітхай а працюй, поки сила ще
є, тільки праця одна гарні жнива да-
є, гарні жнива да-є.

1. Не зітхай, а працюй,
Поки сили ще є,
Тільки праця одна
Гарні жнива дає.

Не зітхай, а працюй,
Марно часу не гай,
Праці широї жде
Вже давно рідний край.

2. Не зітхай, а працюй
І одно памятай:
Що лише праця одна
Захистить рідний край.

Не зітхай, а . . .

ЛЬВІВ

43. Нема в світі красших хлопців.

Ходою.

М. Гайворонський.
Ю. Назарак.

The musical notation consists of five staves of music in common time (indicated by '2/4') and G clef. The lyrics are integrated into the melody, appearing below the notes. The lyrics are:

Нема в світі красих хлопців як сі - чо - ві
до - бро - вольці, гей — га, на - ші славні до - бро - вольці,
як і - дуть в бій то спів а - ють і зі співом у - ми - ра - ють,
гей, — га, на - ші славні до - бро - вольці!

1. Нема в світі красших хлопців,
Як січові добровольці.

Гей, га, наші славні добровольці!

2. Як ідуть в бій, то співають
І зі співом умирають.

Гей, га, наші . . .

3. Йдуть на приступ гострим крісом
Поборотись навіть з бісом.

Гей, га, наші . . .

4. Хоч ім кулі в очі свищуть,
Рій ворожий вістрєм нищуть.

Гей, га, наші . . .

5. Добровольці добре знають,
За що бути ся і вмирають.

Гей, га, наші . . .

5. Лиш за волю кров їх ллєть ся,
За Вкраїну бій ведеть ся.
Гей, га, наші . . .

44. Не плакати нам.

З житем.

П. Кишакевич.

Не пла-ка ти нам, і сльози не лить, Не
нам ко закам те ді -ло ро-бить. Най плачуть Ляхи, най
пла-че Москаль, Здіймаймо сь вгору ле-ті -мо у
даль. Здіймаймо сь вгору ле -- ті -мо у даль!

1. Не плакати нам і сльози не лить,
Не нам козакам те діло робить.
Най плачуть Ляхи, най плаче Москаль!
Здіймаймо сь в гору! летімо у даль!
2. Не нам вже просить, не є ми раби,
Не нам вже тужить, ми вільні сини!
Гей! скоро у бій! гей! скоро ідем!
Вкраїну вільну ми знову здвигнім!
3. Гей! скоро вперед! за нарід-сімю,
Завзяті і злука розібують тюрму!
До бою! Стрільці, до бою спішім!
Вкраїну вільну ми знову здвигнім!

45. Ой, закувала сива зазуленька.

Повільно.

Народна.

Oй за-ку-ва - ла си-ва за-зу-лень-ка,
 Й у вишнево-му са — ду, Ой виправля - ла
 ма-ти свого си-на до ці-са-ря на вій — ну.

1. Ой, закувала сива зазуленька
 Й у вишневому саду,
 Ой, виправляла мати свого сина
 До цісаря на війну.
2. „Ой, іди, сину, любая дитино,
 Недовго ся забавляй,
 Ой, за рік за два, за неділь чотири
 До дому ся повертай.“
3. „Ой Пан Біг знає, Пан Біг то відає,
 Гей, чи я ся поверну,
 Ей, щось ся мій кінь вороненький
 Й у воротах спотикнув.
4. „Ой, не бий, сину, коня в головоньку,
 Не буде ся спотикати,
 Ей, не зрадь, сину, людської дитини,
 Не буде тя Бог карати.“
5. „Ой, не бив жеж я коня в головоньку,
 Він ся таки й спотикав,
 Ой, не зрадив же я людської дитини,
 За щож мене Бог скарав?“

46. Ой, зза гори чорна хмара.

Ходою.

Народна.

Oй зза гори чорна хмара ста—ла.
тож не хмара, молоді гу—за—ри.

1. Ой, зза гори чорна хмара всталла,
Тож не хмара, молоді гузари.
2. Тож не хмара, молоді гузари,
Попереду їдуть генерали.
3. Попереду їдуть генерали,
А за ними бують у барабани.
4. А за ними бують у барабани:
„Не журіть ся, молоді улани!“
5. Ой, як же нам, братя, не журить ся?
Посилає за Дунай цариця.
6. За Дунаєм тяжко-важко жити:
Там не дають нї їсти нї пити.
7. Там не дають нї їсти нї пити,
Заставляють роботу робити.
8. Заставляють роботу робити:
Тесаками сиру землю бити.
9. Шабельками канали копати...
Ой, тутже нам, братя, помирати!
10. Ой, тутже нам, братя, помирати,
Не знатиме нї батько, нї мати.

47. Ой, ішли наші славні Запорожці.

Ходою.

Народна.

Ой ішли на—ші славні Запо—ро жці
та по над Бу—гом рі — ко — ю,
Ой широ—ко — ю та гли—бо — ко — ю
Гей! та по над ли—ма — на — ми.

1. Ой, ішли наші славні Запорожці
Та понад Бугом рікою,
Ой, широкою та глибокою,
Гей та понад лиманами.
2. Ой, вже наші славні Запорожці
У великому жалю,
Ой, не знали та поклонитися,
Та котрому царю.

3. Ой, уклонили ся тому турецькому,
А що під ним добре жити,
Тільки за одно та неприятно,
Що на свого брата бити.
4. Ой, пише Москаль листи до кошового:
„Ой, ідеть до нас жити, „
Що oddам землю да по прежньому,
По Дністер по границю.“
5. Ой, брешеш, брешеш, превражий Москалю,
Сеж ти хочеш обманити:
Ой, як підемо в твою землю,
То будеш лоби голити.
6. „Ой, не бійте ся, славні Запорожці,
Та сього нічого,
Щеж я у своїому білому царстві
Та не зрадив нікого.“
7. Ой, ужеж то славні Запорожці
Тай невеселі стали,
Ой, облягли їх, облягли Москалі
Всіма сторонами.
8. Вражії пани, руські генерали,
Єретичії сини,
Край веселий, степ широкий
Тай занапостили.
9. Тече річка невеличка
Ta підмиває кручи,
Заплакали Запорожці,
Ta в Туреччину йдуши.
10. Ой, летіла бомба з московського поля
Ta посеред Січи впала,
Ой, хоч пропало славне Залорожя,
Ta не пропала слава!

48. Ой, ішов я улицею раз, раз.

Скоро.

Народна.

Oй, і-шов я ву-ли-це- ю РАЗ, РАЗ,
не ба-чив я Ма-ру-сеньки вобраz,
не ба-чив я Ма-ру-сеньки вобраz.

1. Ой, ішов я улицею раз, раз,
Не бачив я Марусенъки в образ.
2. Ой, ішов я улицею двічі,
Не бачив я Марусенъки в вічі.
3. Ой, ішов я повз Марусї хату,
Загубив я з постола залату.
4. Ой, верну ся залати шукати,
Чи не вийде Марусенъка з хати.
5. Підійду я під віконце, стукну,
Підійду я під друге, гукну.
6. „Ой, не стукай, козаче, не стукай,
Іди собі, іншої пошукай.“
7. „Ой, дай, мамо, від комори ключі,
Кину йому подарунки в вічі.“

49. Ой, летїла горлиця через сад.

Ходою.

Народна.

Ой леті-ла гор-ли-ця че-рез сад —
че-рез сад. Гей! Роз-пу-сти-ла пі — рячку
на весь сад — Гей! на весь сад.

1. Ой, летїла горлиця через сад,
Через сад, гей!
Розпустила пірячко на весь сад,
Гей, на весь сад.
2. Ой, хто теє пірєчко ізбере,
Ізбере, гей!
Той мене молодую забере,
Гей! забере.
3. На курочцї пірєчко в один ряд,
В один ряд, гей!
Любімо ся, серденъко, в один лад,
Гей! в один лад!

50. Ой, любив та кохав.

Ходою.

Народна.

Ой лю·бив та ко·хав со·бі дів — чи·ну мав,
гей! як у саду ви·шия, за ли·хи·
ми людьми та за во·ро·га·ми гу·ля — ти не
вий·шила, за ли·хи·ми людьми та за во·ро·
га·ми гу·ля — ти не вий·шила.

1. Ой, любив та кохав, собі дівчину мав,
Гей! як у саду вишня;
За лихими людьми та за ворогами
Гуляти не вийшла.
2. Покидаю тебе, серденятко мое,
Гей, єдиному Богу,
А сам я піду, а сам я поїду
В далеку дорогу.
3. Дожидай ся мене, серденятко мое,
Гей, та до себе в гості,
Як виросте в тебе у твоїй світлонці
Трава на помості.
4. Ой росла та росла трава шовковая,
Гей! та вже похилилась,
Ждала, ждала козака молоду дівчину,
Та вже і зажурилась.

5. Ой, загув та загув сивий голубонько,
Та сівши на тичину,
Ох, ох, ох, ох, молод козаченъко
Покинув дівчину.

51. Ой, Морозе, Морозенку.

Ходою.

Народна.

Oй Морозе Моро-зенку, ти преславний ко-
заке. Гей! За то - бо - ю Мо - ро -
зен - ку, вся Украї - нонька пла - че.

1. Ой, Морозе, Морозенку, ти преславний козаче!
За тобою, Морозенку, вся Україна плаче.
2. Не так тая Україна, як те гордеє військо,
Заплакала Морозиха, йдучи рано на місто.
3. „Не плач, не плач, Морозихо, не плач, не жури ся.
Ходи з нами, з козаками, мед-вина напий ся.“
4. „Чогось мені, мої братя, мед-вино не петь ся;
Ой, десь то мій Морозенко та з Ляхами беть ся.“
5. Ой, зза гори зза крутой військо виступає,
По сам перед Морозенко конем виграває,
6. А в нашого Морозенка червоная стрічка,
Де поверне Морозенко, - кріававая річка.
7. Попід гору камінную поклоні шанці,
Ой, зловили Морозенка в неділеньку вранці.

8. Ой, зловили Морозенка, рученьки звязали,
Ой, рученьки та звязали, до суду віддали.
9. Посадили Морозенка на високій могилі:
Поглядай ся, Морозенку, по всій Україні.
10. Україна, миць Боже, тай ѿт те гордесе військо,
Прощай же ми, стара нене тай ти любая прічко!
11. Вони його ані били, ні в четверті рубали,
Тілько з нього молодого живцем серце взяли.

52. Ой, на горі жито.

Поволи.

Пародна.

Oй на го-рі жи-то, на до—ли-ні жи—то
 В чистім полі край до-го—ги ко-за-ка за — би-то.

1. Ой, на горі жито,
На долині жито,
В чистім полі край дороги,
Козака забито.
2. Вбитож його, вбито,
Затягнено в жито,
Червоною китайкою
Голову накрито.
3. Ой, прийшла дівчина
З чорними очима,
Відокрила китаечку
Тай заголосила.
4. Ой, устань, козаче,
Устань, молоденъкій,

Ходить, блудить коло тебе
Твій кінь вороненський.

5. Ой, най же він блудить,
Най нічку ночує,
Та чайже він до родини
Дороженьку чує.

53. Ой, на горі та женці жнуть.

Повільно.

Народна.

The musical notation consists of three staves of music. The first staff starts with a forte dynamic (f) and a common time signature. The lyrics 'Ой на горі та женці жнуть,' are written below the notes. The second staff continues the melody. The third staff concludes the phrase with the lyrics 'А по під горою' and 'долом долом долину ко-заки йдуть'. The music features a mix of eighth and sixteenth notes, with some grace notes and rests.

1. Ой, на горі та женці жнуть,
А попід горою
Долом долиною,
Козаки ідуть.
2. Попереду Дорошенко,
Веде своє військо,
Військо запорожське,
Хорошенько.
3. А позаду Сагайдачний,
Що проміняв жінку
За тютюн та люльку
Необачний!
4. Гей, верни ся, Сагайдачний!
Возьми, собі жінку!

Віддай тютюн, люльку,
Необачний!

5. Мені з жінков не возить ся,
А тютюн та люлька
Козаку в дорозі
Знадобить ся.

6. Гей, хто в лісі, озови ся!
Та викрешем огню,
Та закурим люльку,
Не жури ся!

54. Ой, наступила та чорна хмара.

Ходою.

Народна.

Ой насту-па—є та чорна хма—ра

СТАВ дощ на — кра-пать;

БІДНА го—ло—та до корчми гу—лять.

1. Ой, наступила та чорна хмара,
Став дощ накрапати, —
Ой, там збиралась бідна голота
До коршми гулять.

2. Пили горілку, пили наливку,
Ще й мед будем пить,
А хто з нас, братця, буде сміять ся,
Того будем бить.

3. Ой, іде багач, ой, іде дукач,
Насміхається:

„Ой, за що, за що вража голота
Напиваєть ся?“

4. Ой, беруть дуку за чуб, за руку,
Третій в шию бє:
„Ой, не йди туди, превражий сину,
Де голота пє!“
5. Ой, пішов дукач, ой, пішов багач,
Не оглядав ся:
Він і третьому та заказував,
Щоб не сміяв ся.

55. Ой, пє Байда мід-горілочку.

Скоро.

Народна.

Oй пє Байда мід, го-рі - лочку, ой пє Байда
мід го-рі - лоч ку, ой не день, та недва, та не го-ди-
ноч - ку, ой не день, та недва, та не го-ди - ночку.

1. Ой, пє Байда мід-горілочку,
Та не день, не нічку та й не годиночку.
2. Прийшов до нього цар турецький:
Ой, щож ти робиш, Байдо молодецький?
3. Ой, пю, царю, мід-горілочку,
Та не день, не нічку та й не годиночку.
4. Покинь, Байдо, та байдувати,
Сватай мою дочку та йди царювати.
5. Твоя дочка поганая,
Гей, твоя віра проклятая!

6. Ой, як крикнє цар турецький
Та на свої слуги, слуги молодецькі:
7. Возьміть Байду та звяжіте
Та й за ребро гаком, гаком зачепіте!
8. Взяли Байду та звязали
Та й за ребро гаком, гаком зачіпали.
9. Висить Байда на дубочку,
Та не день, не нічку та й не годиночку.
10. Прийшов до нього цар турецький:
Ой, щож ти бачиш, Байдо молодецький?
11. Бачу я, царю, два дубочки,
А на тих дубочках сидять голубочки.
12. Позволь, царю, лучка зняти,
Тобі на вечерю голубочка вбити.
13. Ой, як стрельнув Байда з лука
Та попав царя поміж самі вуха.
14. А царицю в потилицю,
А цареву дочку в саму головочку.
15. „Тобі, царю, в землі гнити,
Байді молодому мід-горілку пити!“

ЗОЛОТА ЛИПА

Гетьман Богдан Хмельницький. Проводив 1647—1657.

56. Ой, під гаєм.

Скоро.

Народна.

Ой під гаєм, га-єм, га-єм зе-ле – зе-ле –
там о-ра-ла дівчи-нонъка во-ли-ком чор-ненъким,
там о-ра-ла дівчи-нонъка во-ли-ком чор-ненъким.

1. Ой, під гаєм, гаєм, гаєм зелененьким,
Там орала дівчинонъка воликом чорненьким.
2. Орала, орала, не вміла гукати,
Запросила козаченька на бандурці грати.
3. Козаченько грає, бровами моргає,
Вражаж його матір знає, на що він моргає?
4. Чи на мої воли, гей, чи на корови,
Чи на моє біле личко, чи на чорні брови.
5. Воли поздихають, бочисті корови,
Біле личко не злиняє ані чорні брови.

57. Ой, піду я до млина.

Ходою.

Народна.

Ой пі—ду я до мли́на до мли́на,
А у мли́ні но-ви-на но-ви-на.

Там то мамцю мельник, там то мамцю добрий,

ТАМ ТО МАМЦЮ ХО-РО-ШИЙ, меле гречку без грошій.

1. Ой, піду я до млина, до млина,
А у млині новина, новина:

Там то, мамцю, мельник,
Там то, мамцю, добрий,
Там то, мамцю, хороший,
Меле гречку без грошій.

2. Меле, меле, на кіш насипає,
Що насипле, мене пригортає:

Там то, мамцю . . .

3. Меле, меле, меле-решетує,
Що обернесь, мене поцілує:

Там то, мамцю . . .

58. Ой, поїдем, товариші.

Пісня української кінноти.

Жаво.

Л. Лепкий.

1. Ой, поїдем, товариші, на ту Україну
Та здобудем степи рідні, широкії, розвеселимо руїну.

Гей, нумо, хлопці, враз,
Гей, нумо на приказ!
Шабельки погострім, кульбаки наложім!
Трублять трубки на трівогу,
Час нам вже, час нам в дорогу!

2. Коби скорше з гір Карпат з'їхати в долину
І свободно повитати славну Україну . . .
3. Засвітило ясне сонце, нарід вибігає,
Українське славне військо весело витає . . .

4. Витай же нам, рідний краю, люба Україно,
Витай, батьку, витай, мати, ти моя дівчино . . .
5. Вийшов батько, вийшов рідний, вийшла стара мати,
Вийшла вірна дівчинонька коня напувати . . .
6. Гей, не можу, батьку, мати, Вас тут повитати,
Не можу ся, дівчинонько, при тобі лишати . . .
7. Ой, не можу, бо я їду Москала дігнати,
Мій кінь рве ся, вперед пне ся, не хоче зістати . . .

59. Ой, їхав я коло млина.

Різко.

Народна.

Oй по-ї-хав я до млина, а там дівка як қалина
ум-та ум-та ум-тай да-на, а там дівка як қалина

1. Ой, їхав я коло млина,
Вийшла дівка, як калина.

Умта, умта, умтай дана,
Вийшла дівка, як калина.
2. Я на неї задивив ся,
Візок мені поломив ся.

Умта, умта, . . .
3. Не жаль мені того воза,
Якбись була дівка гожа.

Умта, умта, . . .
4. А то руда тай погана
Візок мені поламала.

Умта, умта, . . .

60. Ой, сусідко, сусідко.

Ходою.

Пародна.

Ой су — сід — ко су — сід — ко су — сід — ко,
 по — жич ме — ні ре — шіт — ко ре — шіт — ко,
 най си му — ку по — тря — су по — тря — су
 зав — тра ра — но при — нє — су при — нє — су.

1. Ой, сусідко, сусідко, сусідко,
 Пожич мені решітко, решітко,
 Най си муку підтрясу, підтрясу,
 Завтра рано принесу, принесу.
2. Ой, братова, братова, братова,
 Пожич мені батога, батога,
 Най си воли попасу, попасу,
 Завтра зверну завчасу, завчасу.
3. Ой, венгерко, венгерко, венгерко!
 Пожич мені люстерко, люстерко,
 Най си вуса підкручу, підкручу,
 Завтра рано доручу, доручу.
4. Маю жінку молоду, молоду,
 Не пущу ї по воду, по воду,
 Могла би ся втопити, втопити,
 Мусів бим ся женити, женити.
5. Ой, дівчино не вір ми, не вір ми,
 Бо я хлопець мандрівний, мандрівний,
 Я мандрую тут і там — тут і там,
 Подобаюсь дівчатам, дівчатам,

61. Ой, там за Дунаєм.

Ходою.

Народна.

Oй там за Ду - на - ем
 та ой там за Ду - на - ем
 мо - ло - дець гу - ля - є, мо - ло - дець гу - ля - є.

1. Ой, там за Дунаєм
 Молодець гуляє,
 Молодець гуляє,
 Молодець гуляє.
2. Подай перевозу
 Тут до верболозу,
 За воду дістанусь,
 Вкраїні приглянусь.
3. Не так Україні,
 Як любій дівчині
 До темної ночі,
 У карі очі.
4. Кого вірно люблю,
 То не надивлю ся;
 Кого я навиджу,
 З тим не розмину ся.

62. Ой, ти зоре, зоре вечірная.

Ходою.

Народна.

Ойті зо-ро, зо-ро ВЕ-ЧІРНА-Я, по зя чорну
 хма - ру йдеш, Ти мій ми-лий, ми-лий ЧОРНОБРИ-ВІЙ
 ой дежти ся зби — ра-єш², Ти мій ми-лий
 ми-лий ЧОРНОБРИВИЙ Ой дежти ся зби — ра-єш²

1. „Ой, ти зоре, зоре вечірная,
 Поза чорну хмару йдеш,
 Ти мій милив, ти мій чорнобrivий,
 Ой, деж ти ся збираєш?“
2. „Збираю ся, ти моя миленька,
 На далеку країну,
 Їду полем, їду сивим конем,
 Ой, вжеж я там загину...“
3. „Ой, ти милив, ти мій чорнобrivий,
 Ночуй нічку зо мною.“
 „Ой, не буду нічки ночувати,
 Щоб з тобою не заспав.“
4. „Ой, не засниш, ти мій миленький,
 Я молода, не засплю,
 Іно перші кури заспівають,
 То я й тебе пробуджу.“
5. Піють кури, піють перші
 Таї дівчина усталла,

Осідлали коня вороного
Й перед поріг привела.

6. Піють кури, піють другі,
Піє когут сам оден,
„Вставай, милий, вставай, чорнобривий,
Бо вже буде білий день.“
7. „Ой, дівчино, дівчинонько,
Мати тебе родила,
Як ти знала, що я бідний жовняр,
На щож ти мя любила?
8. Ой, ми бідні жовняроньки,
Нешчасливі салдати,
Серед ночи барабан ударить,
Зараз мусим вставати.
9. Серед ночи барабан ударить,
Зараз мусим вставати,
Ідем милю через круту гору,
Нікого й не видати.
10. Ідем милю, ідем другу
Тай нікого й не видать,
Тілько славні, славні господарі
По стодолах молотять.“

63. Ой, щож бо то за ворон.

Ходю.

Народна.

1. Ой, щож бо то за ворон,
Що по морі кракає,
Ой, щож бо то за бурлака,
Що всіх бурлак збирає?
2. Збирайте ся, панове молодці,
Та все народ молодий,
Тай підемо, панове молодці,
У той лісок Лебедин.
3. Ой, щож бо то, панове молодці,
Щось у хмаронці гуде?
Ой, щож бо нам, панове молодці,
За пригодонька буде?
4. Рости, рости, гей, та клен дерево,
Рости в гору високо,
Поховали пана отамана
В сиру землю глибоко.

64. Ох, і не стели ся, хрещатий барвінку.

Ходою.

Народна.

The musical notation consists of three staves of music in common time (indicated by a 'C') and G major (indicated by a 'G'). The first staff starts with a quarter note 'G'. The second staff starts with a quarter note 'D'. The third staff starts with a quarter note 'A'. The lyrics are written below the notes:

Ох і не сте-ли ся хрещатий бар- вінку
та по тій қрутій го- рі. Гей не вті-шай- тесь
злі- і во-ро-женъки та приго- донці мо- ій

1. Ох, і не стели ся, хрещатий барвінку,
Та по крутій горі:
Гей, не втішайтесь, злії вороженьки,
Та пригодонці моїй.
2. Бо моя пригода козацькая врода,
Як та ранняя роса:
Що вітер повіє, сонічко пригріє,
Та і спаде вона вся.
3. Що вітер повіє, сонічко пригріє,
Роса на землю паде:
Так моя неслава, людська поговірка
Собі марно пропаде.
4. Наїхали пани й Жиди арендарі
Воли й вози забирать:
Гей, беріть же ви всю худобоньку,
Не маю вам що казать.
5. Як я жив буду, то все здобуду,
Воли й вози покуплю:
Мережані ярма, тернові занози
Щеж і сам я пороблю..

6. На людськую славу й тую поговірку
Ще раз у Крим ізходжу:
Повні вози соли, повні мажі риби
Ще до дому привезу.

65. Очерет лугом гуде.

Скоро, весело.

Народна.

О-чере-т лу-гом гу-де, сова лужком броде.

Розпра-вляє свої крильця, ви-глядает чор-но-бривця,

Розпра-вляє свої крильця, ви-глядает чорнобри-вця.

1. Очерет лугом гуде,
Сова лужком броде,
Розпра-вляє свої крильця,
Виглядає чорнобри-вця.

2. Чорнобривець іде,
На добрий день несе:
„Як ся маєш, моя мила,
Бо ти серце мое!

3. Бо ти серце мое,
Бо ти любиш мене,
Бо ти любиш мене,
Бо ти підеш за мене.“

4. „Я не серце твоє,
Я не люблю тебе,
Я не люблю тебе
І не піду за тебе!“

5. „Чи я, мамцю, не доріс?
Чи я, мамцю, переріс?
Чи не зрубляна хата,
Що не люблять дівчата?“
6. „Ні ти, сину, не доріс,
Ні ти, сину, переріс,
Тай хоч зрубляна хата,
То не люблять дівчата.
7. Ні ти довгий, ні короткий,
Ні безрукий та безногий,
Лиш без верхньої губи,
Як цілуєш, знати зуби.“

66. Питає ся вітер смерти.

Поволи.

М. Гайворонський.
Ю. Шкрумеляк.

Пи-та-є ся ві-тер смерти, қо-му тре-ба
ни-ні вмерти? Гей! — Гей! — гей!
ко-му тре-ба ни-ні вмерти?

1. Питає ся вітер смерти,
Кому треба нині вмерти?
Гей, гей, гей!
Кому треба нині вмерти?
2. Треба вмерти молодцеви
Та січовому стрільцеви.
Гей, гей, гей!
Та січовому стрільцеви.

3. Треба вмерти, світ прощати,
Житєм волю здобувати.
Гей, гей, гей!
Житєм волю здобувати.

67. Повій, віltre, на Вкраїну.

Повільно.

Народна.

Po — вій віт — ре, на Вкра — і — ну,
де по — ки — нув я дів — чи — ну,
де по — ки — нув ка — рі о — чи,
по — вій ві — тре о пів — но — чи

1. Повій, віltre, на Вкраїну,
Де покинув я дівчину,
Де покинув карі очі,
Повій, віltre, о півночі.

2. Між горами там долина,
В тій долині єсть хатина,
А в хатині дівчинонька,
Дівчинонька-голубонька.

3. Повій, віltre, у схід сонця,
У схід сонця край віконця,
Край віконця постіль біла,
Постіль біла, любка мила.

4. Нахили ся тишком-нишком
Над румяним, білим личком,
Над тим личком нахили ся,
Чи спить мила, подиви ся.
5. Чи спить мила, чи збудилась,
Спитай її, з ким любилася,
З ким любилася і кохалася
І любити присягалась.
6. Як забєть ся в нїй серденько,
Як зітхне вона тяженько,
Як заплачуть каріочі,
Вертай, вітре, о півночі.
7. Колиж мила позабула
Та другого пригорнула,
То розвий ся до долини
І не вертай з України.

68. Поставали козаченьки.

Ходою.

Народна.
Віра Лебедова.

Повставали ко-за-чвњки дов-ги-ми ря-
да — ми. За-гре— мі-ли сур— ми тру-би
на бій звo-ро - га-ми.

1. Поставали козаченьки
Довгими рядами,
Загреміли сурми, труби
На бій з ворогами.

2. А як ішли козаченъки,
До славного бою,
Зашуміли всі прaporи
Їм над головою!
3. А як в бій йшли волї, слави
Славно добувати,
Присягали краще згинуть,
А стяг не віддати!
4. Присягали за Вкраїну
Житє положити
І кайдани ворожії
З матери здоймити!
5. Пішли в похід козаченъки,
Тільки стяг ще мріє,
А за ними буйний вітсер
По могилах віє.

69. По морю, по морю.

Ходою.

Н. Вахнянин.
К. Устиянович.

The musical score consists of five systems of music. The first system starts with a treble clef, a common time signature, and a dynamic 'f'. The lyrics begin with 'По морю по морю, по плинних валах, пливем по щоглистих щоглистих, зміях; за нами за нами буйний вітер віс...' and ends with 'Валькирия!'. The second system continues with 'Грізна, грізна, грізна Валькирия! Гей хлопці, мо лойці, меч гострий вручи, при вернем всю землю привернем краї, страху ми не знаєм...' and ends with 'Валькирия!'. The third system continues with 'Бо щитом нас криє, грізна, грізна, грізна, грізна Валькирия! Хто верне до...'. The fourth system continues with 'Дому той з золота пе. А хто влютій січи у січи умре, той з діном вічним валь...'. The fifth system concludes with 'Галі я сніє. Грізна, грізна, грізна Валькирия! Ур-ра! Ур-ра! Ур-ра!'.

1. По морю, по морю, по плинних валах
Пливем по щоглистих, щоглистих зміях;
За нами, за нами буйний вітер віс.
Грізна, грізна Валькирія.

2. Гей, хлопці, молодці, меч гострий в руці,
Привернем всю землю, привернем край,
Страху ми не знаєм, бо щитом нас криє
Грізна, грізна, грізна Валькирія.

3. Хто верне до дому, той з золота пе,
А хто в лютій сечі, у сечі умре,
Той з Одіном віщим в Вальгалі ясніє.
Грізна, грізна, грізна Валькирія.
Урра! Урра! Урра!

70. Прощайте, гори.

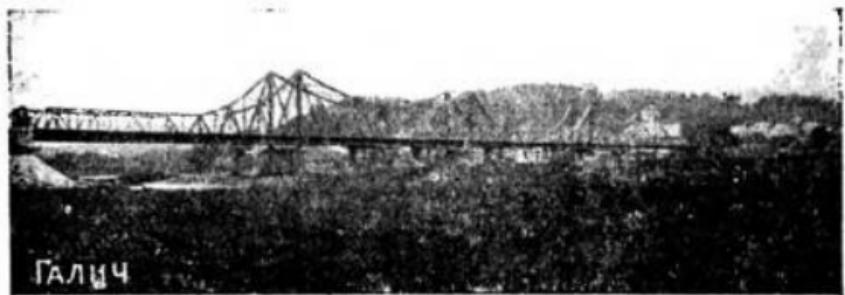
Поволи.

Народна.

Прощайте гори настав вже час,
Прощай дівчино впослідний раз
прощай дівчино впослідний раз

1. Прощайте, гори, настав вже час,
Прощай, дівчино, в послідний раз.
2. Прощай, дівчино, бо я вже йду,
Благослови мя на сю війну.
3. Ударить куля, грудь пробе,
Згадай мене, дівча мое.
4. Прощай мені, прощай, прощай,
Іду у бій за рідний край.

71. Пройшли гори.

Василеви Дідушкови.

Спокійно.

М. Гайворонський.
Стрілецька.

Пройшли го - ри, пройшли до - ли, тем ні бо - ри пе - реї -
ши, А кра - що - го А - та - ма - на над на — шо - го
ва - си - леч - ка не знай - шли не знай - шли.
Бо наш славний ва - си - леч - ко зна - ми все три - ма - е,
ра - зом зна - ми йде до бо - ю і ра - зом гу - ля - е.

1. Пройшли гори, пройшли доли,
темні бори перейшли,
А кращого отамана
над нашого Василечка не знайшли.

2. Бо наш славний Василечко
з нами все тримає,
Разом з нами йде до бою
і разом гуляє.

72. Раз на варті я стояв.

Ходою.

Народна.

The musical notation consists of three staves of music in common time (indicated by '4') and G major (indicated by a 'G' with a sharp sign). The first staff starts with a treble clef. The lyrics are written below the notes. The second staff starts with a bass clef. The third staff starts with a treble clef. The lyrics continue from the first staff.

Раз на варті я стояв коло магазину
та кий мене страх зібрav, що мало не згинув.
Гальт-верда! дивлю ся, то моя Маруся,
пачку ми принесла а сама десь щезла.

1. Раз на варті я стояв,
Коло магазину,
Страх мене такий зібрav,
Мало щом не згинув.
2. Гальт-верда? дивлю ся,
То моя Маруся,
Пачку ми принесла,
А потому щезла.

СЕМИКІВЦІ

73. Разом, братя, ціль одна.

Ходю.

Народна.
Брз. і Рск.

Ра-зом БРА-ТЯ ціль одна у ря-ди СТА-
 ВАЙМО, СИ-ЛИ РО — ЗВИ— ВАЙ— МО,
 У — вільни-ти з під ЯРМА рід-ну-ю КРА-
 І— ну на — шу У— КРА— I — ну.

1. Разом, братя! ціль—одна,
 У ряди ставаймо!
 Сили розвиваймо,
 Увільнити зпід ярма
 Ріднуу країну,
 Нашу Україну!
2. Серце билось все у нас,
 Дух не згас ніколи,
 Віками в неволі,
 Підем все вперед всі враз!
 Сили розвинемо,
 Духа піднесемо.
3. Бистрий зір і смілий хід,
 Сильну грудь і руки,
 Карний дух до злукі
 Знайде наш козачий рід!
 Волю здобувати,
 Світу дорівнати!

74. Розвивай ся, ой, ти старий дубе.

Ходою.

Народна.

Розви – вай ся ой ти старий ду - бе, завтра
 мо – роз бу — де. Ви – би — рай ся
 мо-ло-дий ко – за — че завтра по — хід
 бу — де. Ви-би — рай .ся мо-ло-дий ко-
 за — че завтра по — хід бу — де.

1. Розвивай ся, ой, ти старий дубе,
 Завтра мороз буде,
 Вибирай ся, молодий козаче,
 Завтра похід буде.

2. Я морозу не бою ся,
 Завтра розвину ся,
 Я походу не бою ся,
 Завтра-виберу ся.

3. Закропляйте доріженьки,
 Щоб ся не курили,
 Розважайте отця й неньку,
 Щоб ся не журили.

4. Закропляють доріженьки,
 А вони ся курять,

Розважають отця й неньку,
А вони ся журять.

5. Приїхав він під коршмоньку,
Низенько склонив ся,
Прощай, прощай, вся громадо,
Може з ким сварив ся.
6. Ой, сварив ся, не сварив ся,
Сваритись не буду,
А вжеж бо, вся громадо,
Вжеж я тут не буду.

75. Слава, слава, отамане.

Грицеви Коссакови.

Ходою

М. Гайворонський.
Ю. Назарак.

Сла-ва, слава А - та-ма-не, о ти батьку
наш. Ми з то-бо - ю на во - ро-га ли -
де - мо - всі враз.

1. Слава, слава, отамане,
Отамане наш!
Ми, на ворога з тобою
Підемо всі враз! -

Деж ти, батьку? чом втікаєш?
Чом надувсь, як сич?!
Ми всі твої вірні друзі,
Ждемо на твій клич! -

2. Коні твої осідлані,
Ми від раня ждем;
Вийди, батьку, отамане,
І скажи: Ми йдем!!

І як хмара, як та туча,
Вдарим на врагів.
І з тобою в трудах, в славі
Вернемо домів.

3. Не час, орле, горювати,
Глум забудь і біль;
Краще згинуть, як так жити,
В бій веди, у бій!!

Тож ми твої соколята,
Тиж отаман наш;
Ми до бою за тобою
Підемо всі враз!!

76. Соколи, Соколи.

Ходою.

Т. Ярославенко.

Со-ко-ли, Со-ко-ли, ставаймо в ряди! Нас
поклик „бодрімось“ взиває. Вздоро-вому
ті-лі здо-ро-ва ду-ша, де си-ла там во-ля ви-
тає. Як славно бу-ва-ло ко-зацькі си-
ни, бо-ро-лись до смерти зд-ги-ну. Бо-
ро-тись буде-мо Со-ко-ли всі ми, За
на-шу святу У-краї-ну! Як. ну!

1. Соколи, Соколи ставаймо в ряди!

Нас поклик „бодрімось“ взиває.

В здоровому тілі здорова душа,

Де сила, там воля витає.

Як славно бувало козацькі сини

Боролись до смерти-загину,

Боротись будемо, Соколи, всі ми

За нашу святу Україну!

2. Лети же, соколе, далеко в степи,
У гори, луги та лимани,
Прапор наш сокільський високо неси,
Під ним най народ вільний стане.

Як славно бувало . . .

3. Разом же, Соколи, ставаймо в ряди,
У бій за прапором, гей, сміло,
До працї для неньки у вічні часи
Несімо все душу і тіло.

Як славно бувало . . .

77. Сповнилась міра.

Жваво.

Модест Левицький.
П. Карманський.

The musical score consists of five staves of music in common time with a key signature of one sharp. The lyrics are written below each staff. The lyrics are:

Спов - ни - лась мі - ра, Кров бра - тів, не -
людські злочини ка - тів і зганьблена на родня
честь зро - дили месть, кріва - ву месть Най гро ми грянути внашу
скрань, Не - хай займеться вгрудях грань, Настав нам час прийшла по -
ра, Урра! У бій! Урра! Ур - ра!

1. Сповнилась міра, кров братів,
Нелюдські злочини катів
І зганьблена народна честь
Зродили месть,
Кріваву месть.

2. Най громи-грянуть в нашу скрінь,
 Нехай зайдеть ся в грудях грань,
 Настав нам час, прийшла пора,
 Урра у бій!
 Урра! Урра!

78. Стрілець то нинੋ велий пан.

Поволи.

Чужа мельодія.

Стрілець то нинੋ велий пан, най
 більший в цілім світі, бо йому добрє
 всюди іде на войні й при кобіті Від-
 знака синя У. С. С. що понад вухом
 но-сить, і славу честь і ленунг весь до
 Мрочка він за-но-сить Від-но-сить.

1. Стрілець то нинੋ велий пан,
 Найбільший в цілім світі,
 Йому чудесно всюди йде,
 На войні й при кобіті.
2. Відзнака синя У. С. С.,
 Що понад ухом носить,
 І славу, гроши і любов
 Стрільцеви все приносить.

3. А весь вкраїнський наш народ
Симпатію до нас чує,
Бо кождий наш старий стрілець
З народом все воює.
4. Все наше брацтво кадрове,
Компанія достойна,
Та прім тут водить майже все
Преславна стара война.
5. Чи на кватирі при жінках,
Чи в Мрочка на забаві
Сидить стрілець наш молодий
В гуморі тай у славі.
6. Нераз між брацтво січове
Зла вістка пролітає,
Що наш отаман всіх старих
На войну висилає.
7. Тоді до гурту всі біжім
Грудь вельми напинати
За правду, волю, за спокій
Зи наші теплі хати.
8. Гарматні кулі не страшні
Ані велика бочка,
Алярм лиш кликнуть у ночі,
Ми всі на збірці в Мрочка.

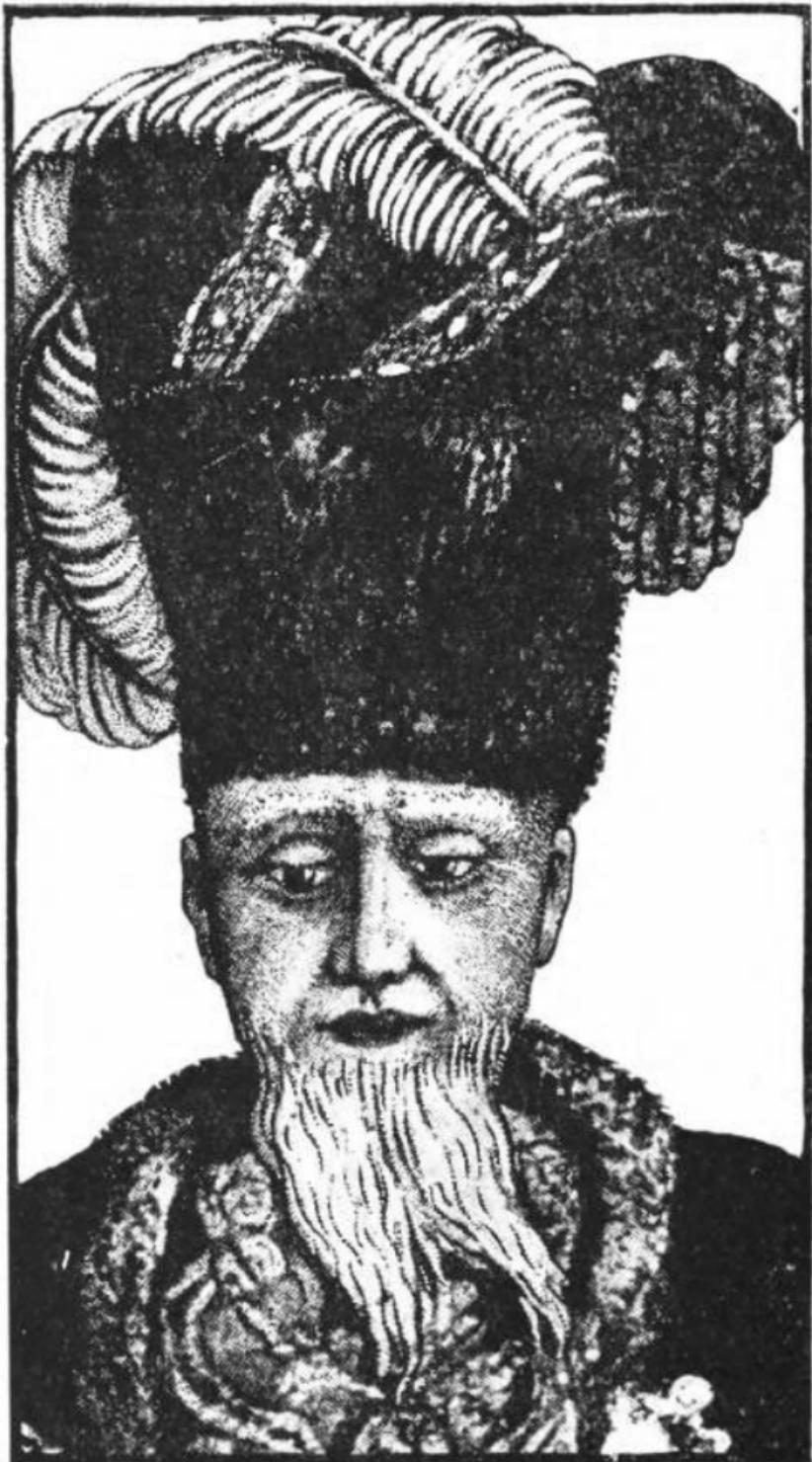
79. Там у полі коршмина.

Ходою.

Народна.

Там у по-лі կорч-ми-на, там у по-лі
Гей! під я-во-ром, гей, під зе-ле-ни-м, կорчми — на

1. Там у полі коршмина,
Гей, у полі, гей, під явором,
Гей, під зеленим коршмина.
2. В тій коршмині дівчина . . .
3. Там ся жовняр напивав . . .
4. Дівча собі сподобав . . .
5. „Ти дівчино молода . . .
6. Чи любиш ты жовняра? . . .
7. „Я жовняра не люблю . . .
8. За жовняра не піду“ . . .
9. Вийняв жовняр палаша . . .
10. Обтяв дівці волося . . .
11. А жовняра спіймали . . .
12. До вартівні забрали . . .
13. Сидить жовняр один день . . .
14. Сидить жовняр другий день . . .
15. А як третій день настав . . .
16. До майора лист писав . . .
17. За що кару дістає . . .
18. Що дівчину кохає . . .
19. Студінь шаблев не пробੋш . . .
20. Серця шаблев не зайдеш . . .

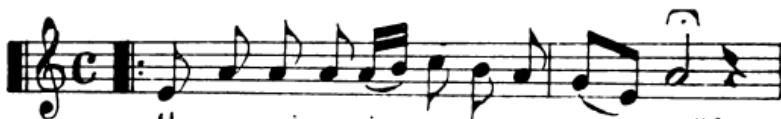

Гетьман Іван Мазепа. Проводив 1678—1709.

80. Чорна ріля ізорана.

Нескоро.

С. Людкевич.
Народна.

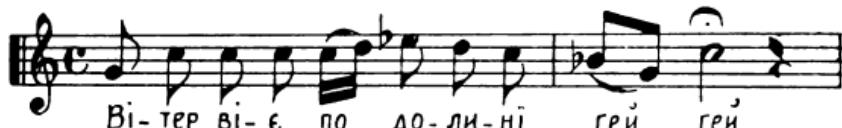
ЧОР-НА РІ-ЛЯ ІЗ-О-РА-НА гей, гей!
БІ-ЛИМ ТІ-ЛОМ ЗВО-ЛО-ЧЕ-НА, „ „

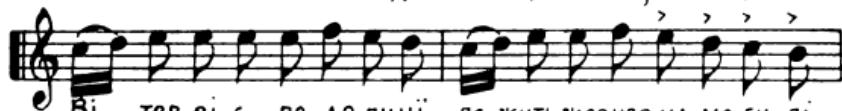
ЧОР-НА РІ-ЛЯ ІЗ-О-РА-НА і КУЛЯ-МИ ЗА-СІ-Я-НА,
БІ-ЛИМ ТІ-ЛОМ ЗВОЛО-ЧЕ-НА і КРОВІ-Ю СПО-ЛО-ЧЕ-НА,

Гей, гей, і КУЛЯ-МИ ЗА-СІ-Я-НА
„ „ і КРОВІ-Ю СПО-ЛО-ЧЕ-НА.

Ві-тер ві-є по до-ли-ні. гей, гей.

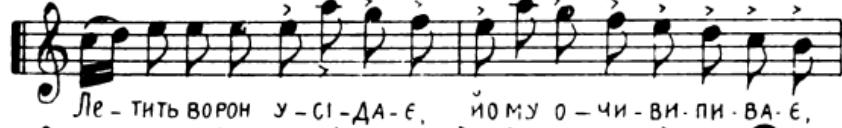
Ві-тер ві-є по долині ле-жить юсняр на мо ги-лі,

гей, гей, лежить юсняр на мо ги-лі.

Ле-тить ворон зчужих сто рон, гей, гей!

Ле-тить ворон у-сі-да-є, юму о-чи-ви-пи-ва-є,

гей, гей, юму о-чи-ви-пи-ва-є

1. Чорна ріля ізорана, гей, гей!
Чорна ріля ізорана
І кулями засіяна, гей, гей!
І кулями засіяна.
2. Білим тілом зволочена, гей, гей!
Білим тілом зволочена
І кровію сполочена
І кровію сполочена.
3. Вітер віє по долині, гей, гей!
Вітер віє по долині.
Лежить жовняр на могилі, гей, гей!
Лежить жовняр на могилі.
4. Летить ворон з чужих сторон, гей, гей!
Летить ворон, усідає,
Йому очі випиває, гей, гей!
Йому очі випиває.

81. Шалійте, шалійте.

Ходою.

Н. Вахнянин.
О. Колесса.

ША - лій - те ша - лій - те, ска же - ні ка - ти! Го -
 дуй - те шпі - 0 - нів, бу - дуй - те тюрми. до
 бо - ю сто ти - сяч по - бор - ни - ків ста - не, пір -
 вем, пірвем пір - вем ті кай - да - ни! За
 ПРАВ ДУ ВА ВО - лю ми СТА - не - МО ВРАЗ, ЛАН -
 ци ні БАГНЕ — ти не, по - СТРАХ для НАС, бо
 ВІЛЬНО - ГО ДУ - ХА НЕ СКУ - ТИ ВКАЙ - Да - ни, бі -
 да, бі - да бі - да ВАМ ТИ - РА — ни!

1. Шалійте, шалійте, скажені кати!
 Годуйте шпіонів, будуйте тюрми!
 До бою сто тисяч поборників стане,
 Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци нї багнети не пострах на нас,
Бо вольного духа не скути в кайдани.
Біда, біда, біда вам, тирани!

2. Робітники духа! робітникам всім
Ми руки подаймо, на бій їх ведім,
Бо спільна усіх нас злучила недоля:
І труд і піт і кров, — кнут, неволя!

За правду, за волю . . .

3. Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть
І поклик рокоче: вставайте, народи,
Прийшла пора, пора -- день свободи!

За правду, за волю . . .

4. Підвалини світа валять ся старі,
Поблїди нероби, дріжать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всіх, для всіх, для всіх рівні права:

За правду, за волю . . .

5. І вольні народи, як добрі брати,
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигнеться і наша родина;
Одна, сильна, вільна Україна!

За правду, за волю . . .

Потутори

82. Хлопці, алярм!

Ходою.

М. Гайворонський.
Ю. Назарак.

Хлопці а - лярм, гей вставай-мо вже послідний
Час, на-сту-па-ють на три шляхи
-Моска-лі на нас.

1. Хлопці, алярм! Гей, вставаймо!
Вже послідний час,
Наступають на три шляхи
Вороги на нас!
2. Скоро хлопці! Кріси в руку,
Розтягніть ся в рій
Ворогів ми в мить відопрем,
Підем на пробій.

83. Чуєш, брате мій.

Повільно.

Л. Лепкий.

Chuesh brate myi, tovariшу myi,
vidlitataiut s'rim shnurkom zhuravli u vir'i.
Klichut kru..kru..kru... v chuzhini umru,
zaki more perelchu, krylon'ka zi - tru, krylon'ya
KA zi - tru. KRU. KRU.. KRU...

1. Чуєш, брате мій, товаришу мій,
Відлітають сірим шляхом журавлі у вирій.

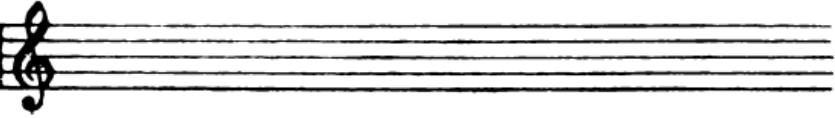
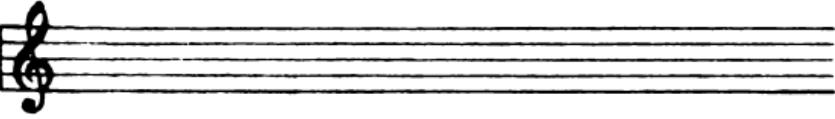
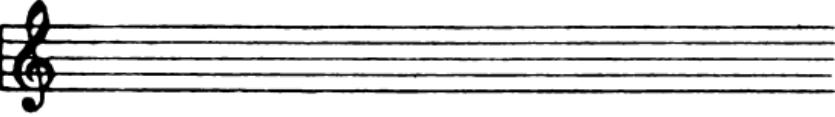
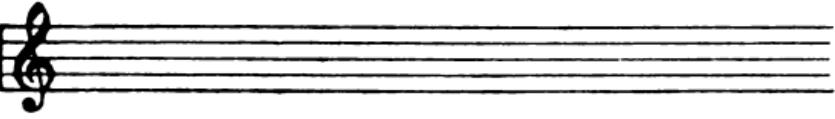
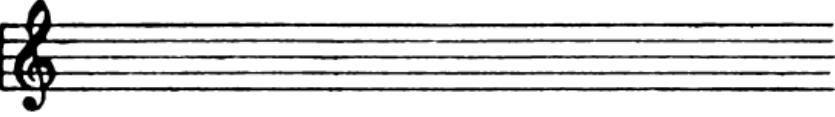
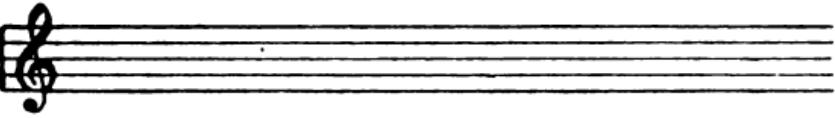
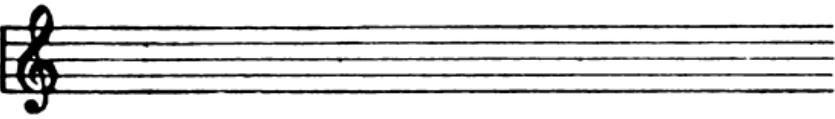
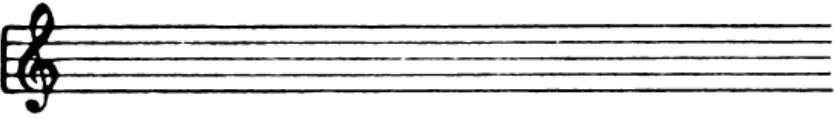
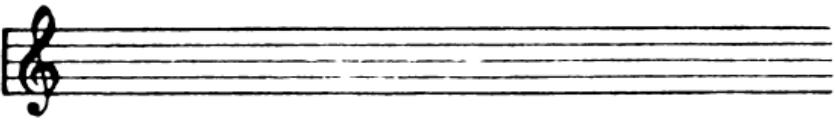
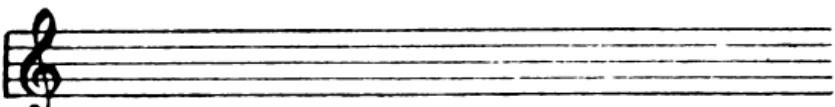
Кличут: кру! кру! кру! В чужині умру!
Заки море перелечу, крилонька зітру!

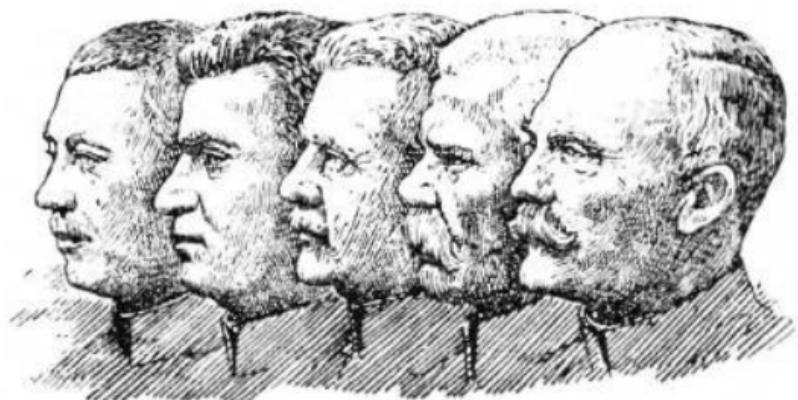
2. Мерехтить в очах безконечний шлях,
Гине, гине в сірій мраці слід по журавлях!
Кличут: кру! кру! кру! . . .

Головні бої Українських Січових Стрільців.

1914. Сянки 24./IX.

Веречки 28./IX.

Звінин 13./X.

Лисий Верх 18./X.

Залярська Гора 19.—24./X.

Борислав 20./X.

Дрогобич 22./X.

Синевідсько 26.—28./X.

Побук 28.—31./X.

Комарницьке 3./XII.

Труханів 3./XI.

Тухолька 21.—24./XI.

Підполоч 12./XII.

Зуго і Воловець 20.—21./XII.

1915. Вишків 11./II.

Кошак 23.—24./II.

Маківка 29./IV.—1./V.

Плішка, Менчуль 3.—11./V.

Лісовичі 27./V.—4./VI.

Викторів 24.—26./VII.
Галич 27.—28./VI.
Завалів 27./VIII.
Бурканів 31./VIII.
Бернадівка, Панталиха 2.—7./IX.
Людвицівка 2.—7./IX.
Соколів 7.—14./IX.
Брикуля (стрілецька кіннота) 7./IX.
Семиківці, Бенева 7.—16./X.
Семиківці 1.—6./XI.

1916. Жовнівка 14./VIII.

Лисоня 3.—5./IX.
Дикі Лани 16./IX.
Потутори 30./IX.

1917. Конюхи 1./VII.

Михайлівка 23./VII.
Бурдяківці 29./VII.
Збрізь на Україні 29./VII.

Команданти Українського Легіону: „Українських Січових Стрільців“:

Михайло Галущинський	1914.
Гриць Коссак	1915, 1916.
Антін Варивода	1916.
Франц Кікаль	1916, 1917.
Мирон Тарнавський . .	1917, 1918.

Виїзд Зільвова, 30.VIII.1914

Кінцеве слово.

Українські Січові Стрільці зібралися в році 1914 і пішли в бурю світової війни, щоби дати доказ, що український народ стремить до самостійного розвою і бажає рішати сам про свою долю.

Як промінь сонця проганяє ніч і вказує гори, долини і ріки, так блеск імені Українських Січових Стрільців освітив українські землі, їх долю і бувальщину. З темряви забутя виринув український народ, який колись посідав власті у себе, стратив її через нещасливі події, але ніколи не перестав стреміти до нової самостійності.

Українські Січові Стрільці визначалися в полі звинністю, бистротою і хоробрістю і, коли українська суспільність гляділа на них, зачала сподіватися часу, коли то український народ здобуде знов право рішати про себе і про порядки на своїй землі.

Пам'ять вертала в минулі століття і пригадувала мужів, великих своєю хоробрістю і готовістю положити житє за свободу і самостійність вітчини.

Перед сто літами, в році 1814, провадив кошовий Самійло кіш з 38 курінів, зібраний з тих Запорожців, що виселилися над гирло Дунаю тому, що не хотіли підлягати

Москві, яка в році 1775 збурила Запороже і рішила ся знищити цілковито самостійну оружну силу Українців.

Двіста літ назад, в році 1714, на звалищах України, по невдачах гетьмана Івана Мазепи, що лучив ся зі Шведами, щоби побідити Москалів, стоїть гетьман Пилип Орлик, думає постійно про боротьбу з московською нахабністю і старається спонукати Швецію, Францію, Туреччину до визволення України.

Перед 300 літами, в році 1614, бачимо Петра Сагайдакного в першім році свого гетьманства. Він упорядкував улад піхоти, артилерії, фльоти, воював з Турками, Татарами і Москальми. В боротьбі не знав небезпеки, до бою йшов особисто і для того умів удержані строгу карність. На його роботі опер ся опісля найбільший уладник козацького війська, гетьман Богдан Хмельницький, який в боях з Поляками осягнув великі побіди і визволив Україну з під Польщі.

Як глянемо 400 літ назад, то коло року 1514, зачинається на Україні розвій козацтва. В тих часах вибиваються наперед деякі українські поміщики, між ними канівський намісник Остап Дацкович. Козацтво розвивається над Дніпром і стає до боротьби з Татарами, Турками, Поляками, щоб оборонити свободу України.

Перед 500 літами в році 1414 голосить і боронить гадку про права України литовський князь, рухливий і енергічний Світргайло. Він посідає довіре Українців і старається зробити Україну незалежною від Польщі.

Пам'ять спиняється ся 600 літ назад, в році 1314, на королеви галицько-волинської держави в столиці Володимирі Волинськім, Юрию Львовичу. Се був час сили і добробуту сеї держави.

В половині цього століття тратять українські землі свою самостійність і переходять з біgom часу під Литву, під Польщу, під Росію, під Австрію.

Перед 700 літами, в році 1214, зачав панувати в Галичі князь Мстислав Удатний, який здобув собі славу в боротьбі з Поляками і Уграми. Але в бою з Татарами над

Калкою не пощастило ся йому і іншим князям. По його смерті переняв Галич король Данило, який під свою владу стягнув також Київ і мимо боротьби з Татарами злучив найбільше земель від часу Володимира Великого.

Вернім 800 літ назад. В році 1114 панує на київськім престолі вже другий рік Володимир Мономах, розумний, справедливий і хоробрий володар. Старав ся про згоду між князями, боров ся побідно з Половцями і забрав багато половецьких ханів до неволі.

Дев'ятьсот літ назад. Рік 1014 - це останній рік панування Володимира Великого, який панував 35 літ. Час його володіння є найкрасшим часом для київської держави. Він стягнув усі українські землі в одну українську державу. Помагав у воєнних справах Візантії, воював побідно з Половцями і Печенігами. Його син Ярослав Мудрий дбав також про розцвіт України.

Тисяча літ минула від року 914. Це перший рік володіння князя Ігоря, що подібно, як його батько Олег, провадив війни з Візантією, ходив походом над Каспійське море і на Деревлян. Син Ігоря, Святослав, що обняв потім державу по батьку, є одним з найбільше лицарських воївників в українській історії. Він шукав війни для війни, не для добичі. Ходив на Хазар, Вятичів, Болгар, на Візантію і Печенігів. Не брав ся на хитрощі, але йшов отверто до бою. Давав ворогам знати: „Іду на вас!“

За 1000 роками губить ся українська історія в сумерці. Не дійшли до нас з того часу ніякі записи.

Українці замешкували свої землі від непамятних часів. Дніпро творив дорогу між Балтійським і Чорним морем, а Київ був важкою пристанню для торговлі на тій дорозі.

Українська земля не може і тепер до нікого іншого належати, лише до Українців.

Українські Січові Стрільці, як завязок нової української оружної сили в році 1914, пригадали свому народові світлі хвилі з його минувшини.

Українські Січові Стрільці йшли у бій шляхом від давнього українського замку Коріятовичів у Мукачеві, попри могилу князя Святослава над Опором, попри старовинне королівське місто Галич в напрямі Запорожжя.

З піснею на устах пробивалися через гори, переходили ріки, спішили яругами і низинами серед студіні і спеки. Ступали до бою з погордою смерті, щоби побідити самоволю і несправедливість, а здобути свободу.

Їх шлях назначений могилами. Війна, до якої поспішили Українські Січові Стрільці в році 1914, принесла переворот в поглядах про права народу. В потоках крові зродилася ідея самоозначення народів, а з нею основа впливу кожної одиниці на розвиток і долю свого народу.

Права народів здобуті для народів і для одиниць.

На спомин крівавих стрілецьких трудів, на спомин пережитих думок і вражінь, на спомин оружної боротьби за визволене українського народу, до якої перші пішли Українські Січові Стрільці, зібрані є в тім співанику пісні, що їх складали та співали стрільці в полі, коші, вишколі і збірнях.

Чотири гимни поставлені на переді, всі інші пісні упорядковані поазбучно. В стрілецькім житю переплітаються веселі і поважні пісні з собою, а всякий науковий поділ зайвий. Для того і в співанику стали веселі пісні побіч поважних.

Пісні, світлини і рисунки зібрані і уложені заходом членів „Артистичної Горстки“ Українських Січових Стрільців.

Нерівності, які спричинив воєнний час у вигляді співаника, можна усунути в дальших виданях.

Оей.

Відень, 25. XI. 1917.

П'ять днів по проголошенню дня 20./XI. України республікою.

Зміст.

1. Ще не вмерла Україна	5
2. Не пора, не пора	6
3. Ми гайдамаки . . .	7
4. Ой, у лузі червона калина . . .	8

5. А звідси гора . . .	10
6. Бо війна війною . . .	11
7. Бують літаври гучні	13
8. Верховино	15
9. Вже більше літ двісті	17
10. Вже бубон грає	20
11. Взяв би я бандуру	21
12. Гаразд, Горук!	22
13. Гей, видно село . . .	23
14. Гей, ви хлопці січовій . . .	26
15. Гей, зі Львова до Мукачева .	27
16. Гей, гук, мати, гук	28
17. Гей, за морем за широким	30
18. Гей, наступаєм ми, Стрільці . . .	32
19. Гей, не дивуйтесь, добрій люди	33
20. Гей, нум, братця, до зброй	35
21. Гей, Січ іде, красен мак цвіте	37

22. Гей, там на горі Січ іде	38
23. Гей, там при долині	39
24. Гей, у полі черемшина	41
25. Горе приспало рідну хагину	42
26. Грають труби над Дністром	43
27. Де Дніпро наш	44
28. Дівча в сінях стояло	45
29. До Самбора доріжен'ка	47
30. Заграли тамбори	48
31. Засвистали козаченьки	50
32. І шумить і гуде	51
33. Іхав стрілець на войноньку	52
34. Кей ми прийшла карта	54
35. Кину кужіль на полицю	54
36. Колиб мені, Господи	56
37. Козаченьку, куди йдеш?	58
38. Лунає клич, луна грімкий	59
39. Ми всі хочем виплати	60
40. Набирали некрутіків	61
41. Наша славна Україно	62
42. Не зітхай, а працюй	63
43. Нема в світі красших хлопців	64
44. Не плакати нам	65
45. Ой, закувала сива зазулен'ка	67
46. Ой, зза гори чорна хмара	68
47. Ой, ішли наші славні Запорожці	69
48. Ой, ішов я улицею раз, раз	71
49. Ой, летіла горлиця через сад	72
50. Ой, любив та кохав	73
51. Ой, Морозе, Морозенку	74
52. Ой, на горі жито	75
53. Ой, на горі та женці жнуть	76
54. Ой, наступила та чорна хмара	77
55. Ой, пе Байда мід-горілочку	78
56. Ой, під гаєм	81
57. Ой, піду я до млина	82

58. Ой, поїдем, товариші	83
59. Ой, щав я коло млина	84
60. Ой, сусідко, сусідко	85
61. Ой, там за Дунаєм	86
62. Ой, ти зоре, зоре вечірня	87
63. Ой, щож бо то за ворон	89
64. Ох, і не стели ся, хрещатий барвінку	90
65. Очерет лугом гуде	91
66. Питаєть ся вітер смерти	92
67. Повій, вітре, на Вкраїну	93
68. Поставали козаченьки	94
69. По морю, по морю	97
70. Прощайте, гори	98
71. Пройшли гори	99
72. Раз на варті я стояв	100
73. Разом, братя, ціль одна	101
74. Розвивай ся, ой, ти старий лубе	102
75. Слава, слава, отамане	103
76. Соколи, Соколи	105
77. Сповнилась міра	106
78. Стрілець то нині велий пан	107
79. Там у полі коршмина	109
80. Чорна ріля ізорана	111
81. Шалійте, шалійтс	113
82. Хлопці, алярм!	115
83. Чуєш, брате мій	116

